

ALMANACH 2013



Almanach mladé tvorby

mnohdy prvních literárních a výtvarných pokusů
studentů Pekařova gymnázia v Mladé Boleslavi

Peří?

Tereza Bečvářiková – 3.o

Špadla jsem do velké mísy s peřím
a slyšela tvůj stejně hebký hlas.
A já, co ve své sny věřím,
se rozplakala zas.

Propadla se až hluboko na dno,
a lapajíc po dechu plavala zpět.
A v srdci mém bylo najednou prázdno,
a já tušila, že bije naposled.

Mě stále potápěl ten tvůj hezký hlas,
a mě zabýjelo peří, ale možná více ty.
A má duše brečela a srdce krvácelo,
a ty hráls mi na city.

A když ty ses zasmál, tak krutě jako vždy,
mně najednou zlé přišlo to peří.
A kdo neslyšel tě smát se, ten nerozumí,
a kdo neslyšel tě smát se, ten neuvěří.

Nechtěla jsem zahynout v čistotě a něze,
ale lapajíc po dechu mi docházely síly.
Byla jsem jen tvůj citový vězeň...
Možná my oba jsme svými vězni byli.



Lavička

Tereza Bečvaříková – 3.o

Kdyby ta lavička v parku uměla mluvit,
sedla bych si a jen poslouchala slova.
Mluvila by o tom, jak naučit se žít,
a o tom, jak změnila se doba.

Slýchala bych příběhy spřízněných duší,
které by mívaly romantickou podobu.
Však lavička se bojí, aby ji kdo rušil,
tak vezme si příběhy do hrobu.

Lavičko, splň mi jen jedno přání,
a pověz mi třeba jen trochu, jen málo.
Až dotknu se tebe svou malou dlaní...
Tak povíš mi někdy, co se kdy stalo?

Neřekne. Někdy je lepší mlčet,
a poví se více, než je třeba.
Ta lavička nám dá vzpomínek na tisíce,
ale ta slova, ta nám nečká.



Pláč

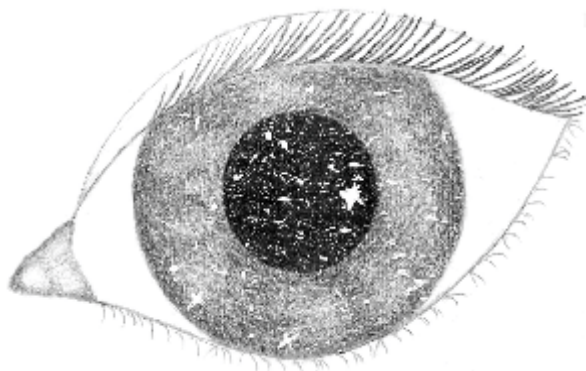
Tereza Bečvářiková – 3.o

Dnes v noci jsi plakal,
když sis myslel, že spím.
Nejspíš jsi nechtěl, abych říkala,
že kluci nebrečí.

Byl to tichý pláč, ne očí, spíš duše,
takový pláč, kterému nelze říct stop.
Nejspíš jsi nevěděl, co člověk může,
tak plakal jsi beze slov.

Proč? Ty, věčný optimista,
snažil ses zakrýt slzy na polštářích?
Svěř se mi, já ti byla vždy blízka...
Proč měls šrámy v duši a slzy na tváři?

Ráno snažíš se zakrýt své oči zarudlé,
a provinilým pohledem hledíš po místnosti.
Dělám, že nic nevím...
Však pátrám v minulosti.



Kam?

Tereza Bečvaříková – 3.o

V svých myšlenkách ztracena,
jako v bludišti cest.
Možná jsem zbytečně nesmělá,
však nevím, čím mám se nechat vést.

Svým srdcem, které mi radí,
abych zanechala všeho a milovala lásku?
Však něco mi říká a ten pocit mi vadí,
že tak budu mít brzo na kahánku.

Svým rozumem, který mi říká,
abych ctěla pravdu a nevěřila lžím?
V mém těle srdce mocně vzlyká
a rozum mi radí: Skoncuji s tím.

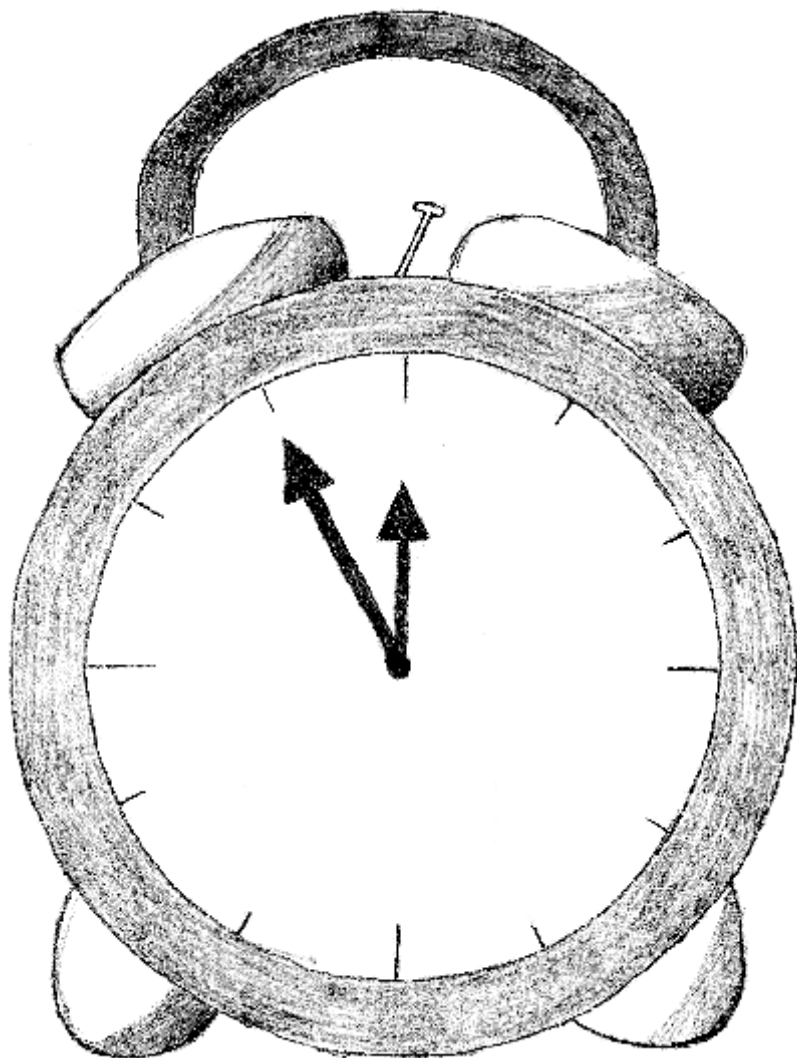
Budu nešťastná, ať udělám cokoli,
a budu veselá, když udělám obě.
Co zavrhne srdce, rozum mi dovolí...
A naopak. Jsme furt ve stejný době.



Dnešní svět

Michal Lukáš – 2.A

ÁÁÁÁAch jóóóóó,
takhle se to nedělá.



Dvě slova

František Kopřiva – 2.B

V tomhle světě se nedá žít. Země je zamořená, ekosystémy se hroučí. K čertu se mnou! Já nejsem důležitější. Ale nechci, aby se děti rodily do tohohle. Pokud se tedy vůbec narodí živé. Prej jsem nejlepší... nejlepší z jejich kandidátů. Teď mám šanci to změnit!

Bláto se rozstříklo pět metrů na obě strany, když do něj vjela mohutná kola obrněného transportéru. Krátce nato zastavil před ocelovými vraty betonového bunkru. Zadní dveře se rozevřely a ven vyskočili dva muži v pláštěnkách s rouškou na obličejích a vojenskými vaky, zabalenými v igelitových pytlích, přes rameno. Hned, jak za sebou zabouchli, armádní vozidlo prudce vyrazilo zpět po polní cestě. Jeden z mužů zabouchal na vrata. Reproduktoř vedle dveří třikrát cvakl.

„Major Vladimír Serebrjakov, identifikační číslo: 085532,“ zvolal muž, „vedu našeho hosta.“

Pancéřová vrata se pomalu otevřela, muži v pláštěnkách vešli dovnitř. Dveře s kovovým zaduněním dosedly zpět na místo. Před nimi stál chlapík v uniformě, pokynul jim, aby ho následovali a odvedl je k dalším dveřím. Vlastně to byl válcovitý výťah s olovenými stěnami. Otočil se tak, aby příchozí mohli vstoupit vyříznutou částí dovnitř, a pak se stočil zpět. Jeli asi půl minuty směrem dolů.

Vystoupili do úzké chodby, voják, který je byl přivítat, pokračoval dál, oba příchozí zůstali stát. Ze stropních rozprašovačů se spustila hustá mlha – relativně účinný roztok redukcující záření zachycené na oblečení. V další místnůstce odložili pláštěnky, roušky a kryty na vaky.

A konečně skrze další olovené dveře do velké kruhové místnosti. Po obvodě seděly u počítačů dvě desítky lidí, uprostřed na vyvýšeném stupni seděli další čtyři. Ve vedlejším nule se nacházela jídelna, odkud se dostali další úzkou chodbou do malé, provizorní kanceláře, původně pravděpodobně skladu munice. V křesle seděl vysoce postavený armádní důstojník.

„Vojín Anatolij Grigorjev se hlásí do služby, pane!“ ohlásil se ukázkově voják a energicky zasalutoval.

Plukovník Berojev pozvedl zrak a přešel mladého muže pohledem. „Uberte, Grigorjeve. Sám jste se přihlásil. No... přijal naši žádost. Chci, abyste věděl, že vás nikdo do ničeho nenutí. Je to ilegální, takže když se něco zvrtně, čeká nás všechny popravní četa. A když se to povede, už se nevrátíte. Jste si toho vědom, synu?“

„Ano, pane,“ přikývl Anatolij a ubral na hlase.

„Tak mu ukažte tu naši bandasku,“ koutky plukovníkových úst se mírně nadzvedly.

Serebrjakov zavedl mladého vojáka přes pultuceť dalších místností do jedné opravdu velké. Většinu jejího prostoru zabírala železná kupole. Ze dvou stran vyčnívaly dva menší výklenky. Od zdí bunkru k vrcholku bání vedly dvě trojice žlutých trubek. Kruhový průřez, podobný těm v ponorkách, byl otevřený.

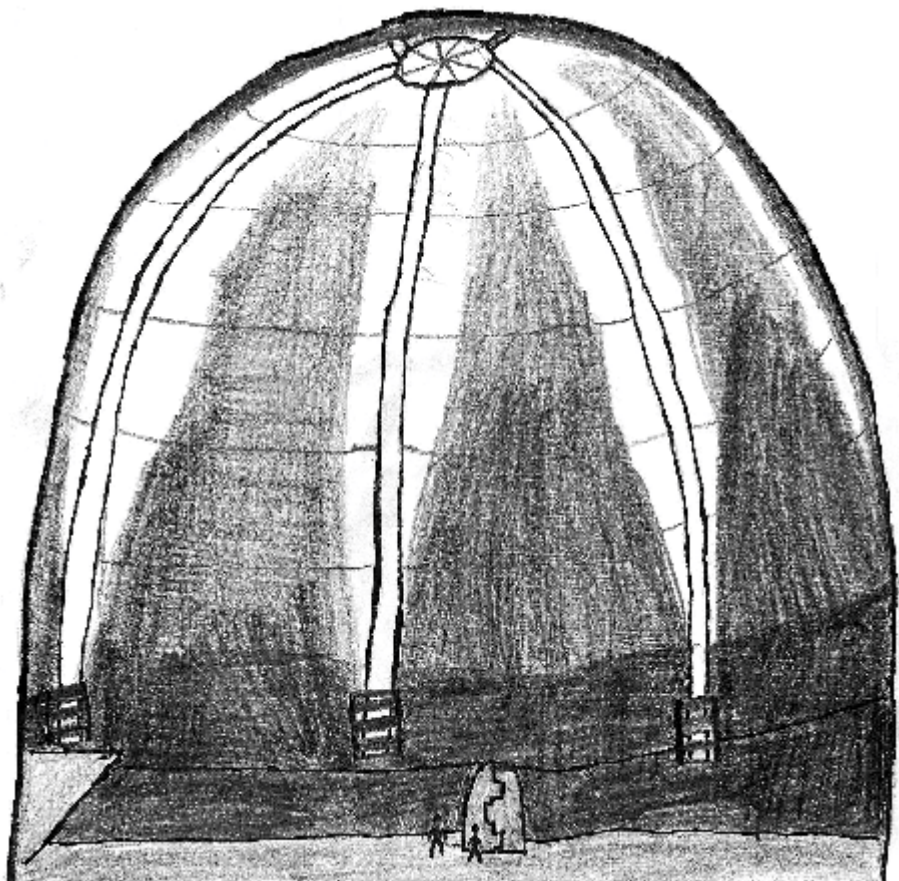
„Ještě probíhají různé úpravy,“ vysvětlil major, když si všiml tázavého výrazu v Anatolije tváři.

Vojín tomu kusu plechu nerozuměl, tak se raději moc nevyptával. Jediné, co věděl, bylo to, že před pár lety přišli Stephen Hawking a Brian Greene s teorií cestování v čase. A k úžasu všech jim to ostatní vědci potvrdili. Od té doby se teoretičtí fyzikové nezabývali prakticky ničím jiným. Když dali hlavy dohromady (ale prý použili i starší rovnice, třeba Higgsovy a Feynmanovy), navrhli dokonce teoretický způsob, jak v čase cestovat.

Samozřejmě byly jakékoliv experimenty striktně zakázány. Těm zatraceným rovníčím rozumí pár lidí na světě, přesto se někteří z nich rozhodli nezůstat jen u výpočtů a spolu s dalšími nadšenci se pustili do práce. Někteří z těch nadšenců jsou lidé s dobrými kontakty, takže obstarali takřka vše potřebné. Jednoduše – začali v utajení konstruovat nefalšovaný stroj času.

* * *

Ukázka z povídky Dvě slova. Celá povídka (a mnoho dalších) na blogu autora www.pisalek-sheppard.blog.cz



Tři dny v hlavním městě Evropy

Jiří Kozmér – 7.o

1. den

Je pět hodin ráno a naše letadlo se odlepjuje od startovací dráhy Letiště Václava Havla v Praze. Po přeletu nad probouzející se Prahou nabíráme západní směr a míříme přímo do cíle naší cesty, do Bruselu. Mezi důležitě vyhlížejícími spolucestujícími v oblecích, kteří sedí všude kolem nás, se jako turisté cítíme poněkud zvláště. Uvědomujeme si však, že ani my nejsme pouze obyčejnými turisty. Cesta do hlavního města Evropy je nám totiž odměnou za náročnou práci na našem projektu v soutěži vyhlášené Ministerstvem pro místní rozvoj. Zpracovali jsme projekt nazvaný Řešení dopravní situace v Mladé Boleslavi a náš tým ve složení Radim Bobek, Jiří Kozmér, Jakub Růžička a Dominik Vícha vedený paní profesorkou Ing. Renatou Bonhardovou se umístil v celorepublikovém kole na prvním místě. Kromě prohlídky tamních pamětihodností nás čeká i návštěva Evropského parlamentu a sídla Stálého zastoupení České republiky při EU. Všichni jsme plni očekávání a těšíme se, co následující tři dny přinesou.

Let má trvat asi hodinu a půl, a tak někteří z nás dospívají to, o co je dnešní brzké vstávání připravilo. Mně to ale nedá a z okénka sleduji světélkující města a vesnice pod námi. Je to nádherný pohled, škoda jen, že v letadle nelze fotografovat. Cesta ubíhá rychle, a tak co nevidět přistáváme na mezinárodním letišti v Bruselu.

Za pár okamžiků už máme svá zavazadla a opouštíme příletovou halu. Z Ministerstva pro místní rozvoj, jež nám tento zájezd jako výhru v soutěži zprostředkovalo, máme jen adresu našeho hotelu, a tak se jdeme zeptat na informace. Ochetná a plynně anglicky mluvící paní za pultem nám dává dopravní mapu města a na papírek nám píše linky autobusů, které nás dovezou, kam potřebujeme. Zdá se, že služby turistům zde jsou na velmi dobré úrovni. Každý si kupujeme třídní turistickou jízdenku na městskou hromadnou dopravu. Překvapuje nás její nízká cena - jen 13 euro. Hned před hlavním východem z areálu letiště je autobusové nádraží, a tak nasedáme do autobusu a jedeme na doporučenou stanici. Cesta z letiště do centra trvá bezmála půl hodiny, a to nás ještě podle plánu čeká kus cesty pěšky od zastávky k hotelu.

Autobus však znenadání zastavuje u budovy Evropské komise a všichni vystupují. Nevíme, co se děje, ale musíme jít také. Venku zjišťujeme, že okolí administrativních budov EU je pro dopravu uzavřené z důvodu jakéhosi sjezdu, takže autobusy do stanic za touto částí města vůbec nedojedou a otáčejí se. Po chvilce váhání dospíváme k názoru, že jediným způsobem, jak se dostat k hotelu, je využít metro. Jdeme tedy k nejbližší stanici a zjišťujeme, že zdejší síť metra je velmi komplikovaná. Linky, jichž jsou na rozdíl od pražských tři desítky, se všemožně kříží a některé vedou dokonce souběžně. Vše navíc ztěžuje fakt, že názvy stanic jsou zde psány dvojjazyčně, holandsky a francouzsky. Nedá se nic dělat, a tak spoléháme na svůj orientační smysl a po dvou pestupech úspěšně vystupujeme na povrch jen několik bloků od našeho hotelu.

Všude kolem nás se to jen hemží ženami v islámských oděvech a minimálně každá druhá před sebou tlačí kočárek. Je to velice zajímavý pohled. Čtvrť, kterou procházíme, nevypadá zrovna nejměstěji. Na chodnících se válí odpadky a před domy jsou odpadem přeplněné popelnice. Po chvilce bloudnění úzkými uličkami se ptáme místních na cestu. Domluva je to zajímavá, jelikož nikdo z nás neovládá francouzštinu. I tak se ale co nevidět ocitáme před naším hotelem. Vypadá velice pěkně a uprostřed relativně staré zástavby působí moderním dojmem. Hned ve vedlejší domě s arabským nápisem nad vchodem je malá mešita. Jsme mírně šokováni, ale na druhou stranu nás těší, že můžeme na vlastní oči vidět i tuto, většinou turistů neznámou tvář Bruselu.

Ubytováváme se v hezky zařízených pokojích a zvažujeme, co podnikneme dál. Odpoledne máme podle plánu navštívit úřad Stálého zastoupení České republiky při EU. Svůj program tomu tedy přizpůsobujeme a vyrazíme do historického centra města. Ještě před tím si ale na doporučení

recepčního z hotelu dáváme vynikající oběd v pravé belgické rodinné restauraci, jež se nachází nedaleko. Obsluha je sice velmi milá, ale mluví opět pouze francouzsky, takže výběr jídel je z naší strany spíše náhodný. Přesto si pochutnáváme a odcházíme s tím, že se sem ještě určitě vrátíme.

Nejprve si prohlédneme hlavní bruselské náměstí Grand-Place, jehož dominantou je gotická radnice z 15. století. Celé náměstí je zapsáno jako památková zóna v seznamu světového dědictví UNESCO. Jako součást vánoční výzdoby je uprostřed náměstí „politicky korektní“ instalace s jistou dávkou fantazie připomínající vánoční strom. Prohlédneme si ji ze všech stran a domlouváme se, že se sem vypravíme ještě jednou večer, abychom centrum města vyfotografovali s rozsvícenou vánoční výzdobou.

Po krátkém přesunu metrem se již ocitáme před budovou Stálého zastoupení ČR při EU. Na recepci nás vítá paní Magdaléna Kramperová, která má na SZ na starosti oblast kultury. Ještě před vstupem do vnitřních prostor nám u vchodu ukazuje malou pamětní desku a otisk chodidla v betonu. Nepatří nikomu jinému než Jaroslavu Cimrmanovi, který údajně Brusel kdysi navštívil. Poté již jdeme na prohlídku budovy samotné. Procházíme reprezentativním sálem v suterénu, v němž měl shodou okolností den před naším příjezdem projev premiér Petr Nečas. Dozvídáme se, že celá budova je majetkem České republiky a že v ní pracuje přibližně 90 českých úředníků, jejichž úkolem je především zprostředkovávat komunikaci mezi institucemi EU a českými ministerstvy a úřady. Po prohlídce ještě trávíme nějaký čas v konferenčním sále. Paní Kramperové a jejímu kolegovi Davidu Jirotkovi pokládáme dotazy na různá témata týkající se chodu EU a strukturálních fondů. Dozvídáme se mnoho zajímavého a odcházíme asi po dvou hodinách doslova nabití novými poznatky.

Na zpáteční cestě procházíme jednou z bruselských černošských čtvrtí a sledujeme výlohy obchodů s tradičními africkými oděvy a výrobky. Míjíme také několik holičství, která jsou plna povídajících si zákazníků. Čtvrť na nás působí příjemným a bezpečným dojmem. Míříme opět do centra a po cestě již začínáme fotografovat rozsvícenou výzdobu. Předvánoční Brusel má své výjimečné kouzlo a je velice fotogenický. Nejkrásněji vypadá hlavní náměstí. Budovy na něm jsou barevně osvětleny a svítící plastika stromu uprostřed vypadá přinejmenším velice originálně. Chvilí postáváme u vánočních stánků, fotografujeme osvětlené ulice a budovy a nakonec odcházíme na autobus do hotelu. Po cestě se ještě fotografujeme u proslulé sochy čůrajícího chlapečka a kupujeme si teplé vafle se šlehačkou.

Do hotelu přicházíme kolem půlnoci, ale nelitujeme toho, protože vidět večerní Brusel opravdu stojí za to.

2. den

Vstáváme do slunečného, ale mrazivého rána. Po snídani v hotelu vyrážíme směrem k budovám Evropské komise. Dnes máme v plánu navštívit Evropský parlament, kde máme domluvenou schůzku s asistentkou místopředsedy EP a europoslance Oldřicha Vlasáka, paní Evou Srnovou.

Po krátkém přesunu autobusem a metrem již stojíme na stanici pojmenované po Robertu Schumanovi, jednom ze zakladatelů EU. Všude kolem nás jsou prosklené budovy s kanceláři a v dáli je vidět bruselský vítězný oblouk, jenž je vystavěn uprostřed rozlehlého parku. Součástí oblouku je i vojenské a dopravní muzeum, kam se později také chceme podívat. Ještě se fotografujeme před administrativními budovami a po chvíli již vyrážíme směrem k oblouku. V levém dolním cípu parku se na okamžik zastavujeme u největší mešity v Belgii, jejíž dominantou je útlý minaret, a která zde stojí již od roku 1978. Stavba je to monumentální a budí v nás respekt.

Po prohlídce vítězného oblouku zvenku již míříme do vojenského muzea. Vstup je stejně jako u většiny ostatních muzeí v Bruselu zdarma. Prohlédneme si jak historickou, tak moderní vojenskou

techniku a prospekty o historii vojenství v Evropě. Nejvíce se nám líbí hala, kde jsou vystaveny bojové letouny belgické armády. Na závěr se ještě občerstvujeme v malé restauraci uvnitř muzea a pomalu již jdeme směrem k budovám Evropského parlamentu.

Po cestě v parku sledujeme, jak bruselská jízdní policie osedlává své koně, kteří na místo byli převezeni kamionem. O několik ulic dále již vidíme cíl naší cesty. Areál parlamentu sestává z několika budov propojených nadzemním mostem. Před hlavním vchodem, kde jsou tabule vítající návštěvníky ve všech 27 úředních jazycích EU, si prohlédneme kus rozbořeného Berlínské zdi, který zde je na památku pádu Železné opony.

Pokračujeme hlavním vchodem dovnitř a po náročné bezpečnostní kontrole se v recepci vítáme s paní Srnovou, která nám přišla naproti. Jdeme do křídla s kanceláři europoslanců a připadáme si jako v labyrintu. Ti, kteří jsou zde nováčky, se údajně často v této změti chodeb ztrácejí. Kolem nás chodí nesčetně úředníků a zaměstnanců parlamentu. Pracují jich zde tisíce. V kanceláři nás česky vítají i ostatní asistenti pana Vlasáka. Dostáváme prospekty o EU a Lisabonské smlouvě a povídáme si o chodu Evropského parlamentu, o životě v Bruselu, o evropských politických stranách a o postavení České republiky v Evropě. Je to velice zajímavé a opět se dozvídáme mnoho informací, které bychom se pravděpodobně jinde nedozvěděli. Odcházíme nadšení a na doporučení paní Srnové ještě navštěvujeme muzeum Evropské Unie zvané Parlamentarium. Shodujeme se, že je to asi nejmodernější a nejoriginálnější zařízení muzeum, v jakém jsme kdy byli. Expozice je plně interaktivní a poučná. Prohlédneme si profily jednotlivých europoslanců, sledujeme interaktivní zasedání EP a fotíme se v místnosti, která simuluje zasedací sál. Nakonec ještě v sekci nazvané „Budoucnost“ zanecháváme vzkaz pro budoucí generace. Při odchodu, zdravíme recepční: „Good bye“ a ona překvapivě odpovídá česky: „Nashledanou“. Přeci jen nejsme asi tak daleko od domova.

Po cestě zpět si jdeme prohlédnout vánoční trhy poblíž centra. Uprostřed náměstí, kde stánky stojí, je kluziště a nasvícené ruské kolo. Všude to voní cukrovím a svařeným vínem, takže nám ani nevádí, že mrholí. Pomalu se odebíráme směrem k našemu hotelu a jdeme na večeři do naší oblíbené restaurace. Jsme příjemně překvapeni, protože obsluha dnes anglicky mluví, a tak si na její doporučení dáváme místní specialitu: škeble s pörkem na bílém víně. Paní nám ukazuje, jak se škeble vyndávají ze schránek, je to pro nás něco zcela nového, ale rychle se učíme. Přestože škeble mohou na první pohled vypadat nevábně, jejich chuť je vynikající. Máme radost, že jsme mohli ochutnat pravé belgické speciality, a po zaplacení spokojeni odcházíme.

V hotelu se převlékáme, připravujeme fotografické vybavení a někteří z nás odjíždějí metrem fotografovat noční Atomium – jednu z dominant Bruselu. Cesta trvá poměrně dlouho, protože Atomium leží na opačném konci města než náš hotel. Vystupujeme na konečné stanici z metra a kocháme se pohledem na nasvícené atomium. Vypadá možná ještě impozantněji než ve dne. Fotografujeme ho z různých úhlů a jsme nadšení. Asi po půl hodině vyrazíme zpět na metro, abychom ještě stihli poslední vlak. Asi kolem jedné hodiny po půlnoci bez problému přicházíme k hotelu.

3. den

Třetí den ráno vstáváme dříve, protože nás čeká balení zavazadel. Po snídani se loučíme v hotelu a vyrážíme na autobus na letiště. Kvůli uzavírkám v centru cesta trvá déle, než by měla, ale i tak jsme v terminálu na čas. Odbavujeme se a bez problému nacházíme naši odletovou bránu.

Pobyt v předvánočním Bruselu pro nás byl neopakovatelným zážitkem. Dozvěděli jsme se mnoho nového a náš čas jsme využili na maximum. Doufáme, že se do Hlavního města Evropy ještě někdy podíváme. Ideálně jako důležitě vypadající pasažéři za Prahy v oblecích.

Mělo by se

Barbora Rygerová – 6.O

Mělo by se.... Po téhle větě většinou už tušíme, co bude následovat. Podle našich rodičů bychom měli chodit brzo spát, dobře se učit, mít uklizeno, naopak bychom neměli být drzí a nic po nich nechtít, když přijdou unavení z práce. Podle našich babiček bychom měli pořádně jíst, v zimě nosit košilku, nechat si zkrátit vlasy apod.

Je toho opravdu hodně, ale na jedno z pravidel se shodnou všechny generace. Mělo by se správně zdravit. Ve většině případů je to jednoduché- starší a nadřízené oslovujeme dobrý den nebo podle denní doby dobré dopoledne, odpoledne nebo večer. Neučíme tedy studenty z jiných zemí, že když zdravíme dospělé, říkáme čauky mňauky, aby takto pak neoslovovali vaše kolemjdoucí profesory, které tento pozdrav dost znepokojuje.

Jsou ale i situace, kdy použít správný pozdrav není úplně snadné. Můj taťka mi vyprávěl o svém dilematu při zdraví svých pacientů na ambulanci uprostřed noci. Klasické dobrý den se už z principu použít nedá - není den, je noc. Dobrý večer vlastně také ne- je už dávno po půlnoci. Dobrou noc? To se přeci říká lidem, kteří se chystají spát, a nebylo by právě vhodné, aby ošetřovaný při prohlídce usnul. Zbývají ještě hovorové výrazy jako ahoj, nazdar apod., ale ty jsou zcela nevhodné. A nezdravit vůbec je úplně vyloučeno. Situace se zdá být bezvýchodná. Neexistuje správný pozdrav, který by se dal použít ve tři hodiny ráno. Jediné východisko taťka našel ve staročeském pozdravpánbůh, ale potíž u tohoto pozdravu je, že se na něj správně odpovídá dejžtopánbůh, což málokdo ví, navíc si myslím, že tento pozdrav dost lidí znejistí a pomyslí si něco o tom, že už je opravdu pozdě večer.

Jak vidíte, jednoznačné řešení neexistuje. A pak správně zdravte.



Jsi jen pokus

Štěpánka Smutná – 1.A

Ta, kterou tak dlouho sleduje, vyšla z domu. Byla to mladá dívka, jeho dívka. Ale nevěděla, že on existuje. Ani nevěděla, kdo je ona, ona sama. Pospíchala, aby nepřišla do školy pozdě. Musela to vzít tou uličkou, ve které na ni čeká. Musela....

Vyšla jsem pozdě. Pospíchala jsem, abych stihla školu. Nechtěla jsem přijít pozdě. Dodávala jsem si odvalu; musela jsem to vzít zkratkou, tmavou uličkou, která je na kraji města... Nemám jí ráda už od mala... Alespoň, co si pamatuji. Po autonehodě jsem ztratila paměť... Ale to už je deset let...

Deset let už jí sleduje. Přesně deset. A čeká na dnešní den. Nevadí mu na ní čekat – vůbec nic ho neomezuje. Vždyť nemusí spát ani jíst. Kdyby to nebyl zvyk, ani dýchat...

Nadechla jsem se a řekla si „sakra, vždyť jsem na tenhle strach velká. Bát se v šestnácti!“ a šla. Nikoho jsem tam nečekala, ale přesto jsem měla pocit, že mě někdo sleduje. Svižně jsem procházela, a soustředila se na jediný bod - světlo na konci. Přidala jsem ještě do kroku. Najednou jsem něco tichého zaslechla. Kdosi mne chytl za rameno! Snažila jsem se vyprostit, ale držel příliš pevně...

Potichu slezl ze střechy domu. Následoval jí ve těsném závěsu, přesto si ho nevšimla. Jak by také mohla? Je dokonalý.... Ona sice také, ale neví o tom. Nikdo o tom neví. Znenadání ji chytl. Pevně ji držel. Nechtěl, aby se otočila. Začal jí šeptat do ucha pravdu...

„Povím ti takovou pohádku“ šeptal jí mužský hlas plný ironie do ucha. Překvapeně si všimla, že jeho hlas má podobný lehce kovový přízvuk jako ona...

„Jednou žila jedna spokojená rodinka. Žila v blahobytu a po chvíli je napadlo pořídit si dítě. Narodila se jim dcera.“ snažila se otočit, ale nedovolil jí to.

„Jak ubíhaly roky, dcera rostla, a brzy oslavila šesté narozeniny. Rodiče jí chtěli vzít na výlet“ začala se zmiňovat, ale bez úspěchu.

„V ten krásný den jsem si také vyjel na výlet. Samozřejmě to celé byla náhoda“ uchechtl se „jel jsem jim naproti. Tak trochu jsem způsobil menší nehodu... Rodiče nepřežili, avšak dítě přežilo...“ on mluví o mně! Problesklo jí hlavou.

„Neotáčej se a neházej sebou... Nerad bych ti ublížil... Zatím. Dopovím ti, co bylo dál. Dcera, která přežila, neměla štěstí moc dlouho... Zbavil jsem se jí. A místo ní jsem na místě činu zanechal Tebe!“ cože? Co to říká?! Dál se mu snažila marně vykrotit.

„Jsi jen... Pokus. Můj osobní pokus... Nic si nepamatuješ! V den nehody jsem tě poprvé zapnul!“ o čem to mluví? Co je to za blázná?!

„Nejsem blázen! Více lidí by mě považovalo spíše za génia! Copak ty jsi nikdy nepřemýšlela o tom, jak lehce se učíš? Jak si vše zapamatuješ nebo vyřešíš?“ má pravdu... Učít to, co bereme momentálně se nemusím... Učím se toho hodně navíc.. Co hodně, několik knih k různým tématům znám nazpaměť... Ne neprávem jsem na jednom z nejlepších gymnázií ve státě...

„O tom mluvíš! Nic si nemusíš opakovat, pamatuješ si vše! Co kdybych ti řekl, že nejsi člověk?“

Přestala se zmiňovat. Přemýšlela. Nevěděla, že četl její myšlenky... Přemýšlela jak utéci, ale taky o tom co jí říkal... Nevěřila mu, ani trochu! Tak jí pustil, ať se sama podívá... Otočila se, a překvapeně na něj zírala. Nemohla uvěřit tomu, co vidí. Otupěle couvala uličkou. Velmi, velmi pomalu. Pozoroval jí, jak otupělost přešla, jak se rozebíhá, a jak mizí. Nechal jí jít. Věděl, že si jí kdykoliv znova najde.... Přeci jenom – je jen pokus...

Motiv

Kateřina Maliřov – 2.B

lověk občas dl chyby. Někdy se jich dopouřt vdom, ale občas přijdou tak neekane, že člověk nemá jinou možnost než na ně reagovat. A v tom je pav velmi často skryt kámen úrazu. Reakce je někdy totiž tak nepřimřen, že se s jejími následky budeme muset vyrovnávat a nst si je cel život.

I já s tím mm sv zkuřenosti, nejsem toti zdn superhrdinka, kter by byla schopn předvídat budoucnost nebo ist z ruky. Jsem jen obyejn nctilet holka, kter m své sny a je často zklaman, když to nevyjde podle jejích představ a málokdy se stane, že to doopravdy vyjde. Jako například jeden den.

Třila jsem se, že se zase uvidím se svým panem dokonalm. S lskou mého života, nebo aspoň s někým o kom jsem si tohle myslela. Teď když otoim hlavu a podvm se na to s odstupem, tak zjiřtuji, že je všechno jinak. Že jsem byla až pehnan naivn, když jsem tomu vřila. Ale kdo v dneřní době není? Existuje vůbec njak ideln vztah, kter by nikdy neskončil? No, jasn že ano. Stačí si na DVD pustit Twilight sgu v hlavn roli s uprem Edwardem a neřikovnou Bellou. Nebo když zklame tohle, staí zapnout Primu a nechat se opět pibby Rosamunde Pilcherov. Každopádně jsem tedy spchala ze řkoly rovnou na místo, kde jsme se měli setkat. Byla jsem z toho tak nadřšen, že jsem pln zapomněla na to, co za kopu učení m doma čeká, ale asi jsem si to jen netla připustit.

Když jsme se potkali, všechno bylo v pordku. Smli jsme se a pořtuovali, bylo to, jako kdyby se okolní svět rozplynul a na cel planetě jsme byli jen my dva. Ano, takhle to vždycky chodí aspoň za zaatku, pak ale přijde probuzen v podobě ledov sprchy.

„Leo, j už musím jít,“ vyřlo z jeho st a já se zarazila. Nečekala jsem to, řikal, že m celý den jen pro m a že ho spolu strávíme. Tolik jsem se na to třila, a tak jsem jen pokyvala hlavou na znamen souhlasu, že tedy může odejít. To víte, tehdy jsem prost byla takov stíhačka, taky jsem se za ním hned vydala, ale tajn, aby m neviděl. Tak strařn jsem tla vědět, kam jde a mít ho pod kontrolou, že jsem se tomu ani nedokázala ubránit a nohy má za ním okamit nesly.

Nejdive mi to nedávalo smysl. Proč by řel zrovna sem? Pikrila jsem se za jeden ze stromů. Co by dělal tady a v lese? To tady m schůzku s kamarády? Schovala jsem se jeřt vc, ale to už jsem v dáli viděla nějakou postavu. Rozhodn to tedy nevypadalo na njak kamarády, protože ti těžko nos velikost XS. Nadechla jsem se a začala jsem mít divn pocit, že tady něco nehraje. Proč by odhzel z nařeho dokonalého rande, aby sem řel za nějakou holkou?

Myřlenka doputovala na svoje místo. Tohle může znamenat jen jedin, že m podvádí, nebo spř, že m dvě holky najednou. M a jeřt tu blondnu. Počkat, ale já ji znala. Byla to moje nejlepř kamarádka Alex. Jak mi to jen mohla udělat? Jako ve filmu jsem sledovala, jak k sobe ti dva bi, řkoda jen, že u toho nezazněla ta nechutn sladk pisnika, jako je to u vřtiny romantických filmů, když se dvě sprznn duře potkj a nikdy je už nic nerozdělí.

„Ahoj,“ zaslechla jsem její medov hlas a viděla, jak se políbili. Před mma očima. Jasn, neměla jsem tam být. Kdybych byla bývala zůstala tam, kde jsem měla, nemusela bych teď sařet tenhle pohled.

„Kdes byl, brouku?“ zeptala se ho ta kometa a po svém broukovi se začala točit jako lina, kter se potřebuje něčeho uchytit, aby se dostala blíž ke sluníčku. V tuhle chvíli se mi už zatmlo před očima. Komu taky ne, když vidí, jak se jin holka, jeřt ke vsemu blondýna, plaz po jejím přteli? Najednou jsem nevěděla, jestli se mi chce spř brečet, anebo řvát. Chvíli ve mně převládal ten pocit, že bych měla něco udělat. Že bych se měla pohnout z msta a jít mu to pekn vytmvit. To by mi asi nedělalo moc velk problém. Tak jsem tedy zvedla nohu a udělala pr kroků směrem k nm.

„Už o tom Lea ví?“ zeptala se Alex a já strnula na místě. O čem bych měla vědět? Pak mi to došlo. O tomhle všem. O tom, že místo toho, aby byl se mnou, je s ní. Kdo ví, jak tohle dlouho trvá, klidně už můžu mít na hlavě několikery parohy. Bože, jak je možný, že vůbec projdu dveřmi? Neklidně jsem tedy zase poklekla v houští a čekala na jeho odpověď, jako kdyby snad na ní závisel můj život.

„No, ještě ne. Víš, mám ji rád. Asi...no, chtěl jsem si dokázat, že je dostanu. Moje ego se potřebovalo rapidně zvýšit a ona se stala jen obětí.“

Tohle už jsem nechtěla poslouchat. V podstatě jsem to neměla ani zapotřebí. Víc už jsem toho ani nechtěla slyšet. Bylo mi jasné, že bych se měla otočit a běžet domů. Padnout tam do postele a plakat. Pak bych další týdny mohla strávit s romantickými filmy, teplými ponožkami na nohách a spoustou zmrzliny. Teda, nikdy jsem tohle nezkoušela, ale asi je to tím, že se moc koukám na americké „dojáky.“ Zamračila jsem se. Nevím, k čemu mi to tehdy bylo, když mě stejně nikdo nemohl vidět.

„Měl bys jí to říct, nerada jsem ta druhá.“

To už jsem vstala a vyšla ze svého úkrytu. V očích mi nebezpečně planulo a moje kroky, které v tu chvíli byly popoháněné hněvem, se rozléhaly snad po celém lese. Viděla jsem, jak od sebe polekaně uskočili. Bylo mi to jedno. Ať by teď hráli jakoukoliv hru, už bych jim na to stejně neskočila. Bylo to tak marný jako dešťový taneček, který vám slibuje déšť.

„Sakra, co tady děláš?“ vyšlo z úst toho odporného škřítka. Jen jsem pozvedla koutky úst v zlověstném úsměvu. Viděla jsem, jak tu blondatou kometu posunul za sebe, jako kdyby ji snad jeho tělo mohlo ochránit. Na jeho otázku jsem mu ale neodpověděla. Pouze jsem se k nim dál přibližovala. Byla jsem blíž a blíž.

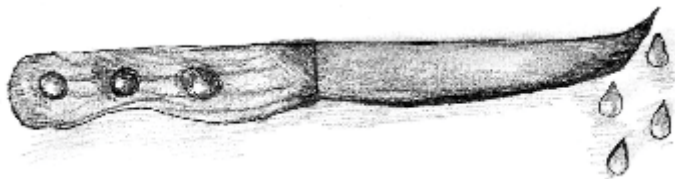
„Leo, my... my jsme ti to chtěli říct,“ začala koktat ta bloncka, ale já jí jen zpražila pohledem. Na její vysvětlování teda vážně nejsem zvědavá.

„Jo, říct mi co,“ začala jsem a teatrálně si povzddechla, z mého hlasu číselna nenávisť a vztek, „že si tady pán chtěl ukojit jen své ego? A že mi moje nejlepší kamarádka může vrazit kudlu do zad? Vždyť jsi všechno věděla.“

Otočila jsem se, abych si na chvíli urovnala myšlenky: „Říkala jsem ti úplně všechno. Bože, já jsem byla tak blbá. Celou dobu jsi jen předstírala, asi bys měla zkusit DAMU, měla bys rozhodně velký úspěch.“

Pamatuju se, že tehdy jsem se jen usklíbla. Udělala několik kroků směrem k nim a vytáhla zavírací nůž, který jsem vždycky nosila sebou. Poslední co si pamatuju, jsou jejich vytřeštěné oči, pak mě dočista zaslepil vztek.

Pozvedla jsem ruku s nožem.....a.....



Nevíš

Tereza Staňková – 7.0

Nevíš, jak dlouho budeš ještě žít,
nevíš, jaké sny můžeš mít.
Nevíš, kdy přijde láska,
nevíš, kdy udeří ta kráska.
Nevíš, kdy budeš mít štěstí,
nevíš, jak krásný může život být.

Nevíš, jak se dá zachovat,
nevíš, kdy budeš někoho skutečně milovat.
Nevíš, co se může stát,
nevíš, co osud přichystá.
Nevíš nic a přitom vše,
hlavně to, že láska je nadevše.



Potřebuji Tě!

Jsi má něžná jistota, pro kterou ráno vstávám.

Jsi má hříšná myšlenka,
s kterou si v duchu hrávám.

Jsi jako hudba, kterou si v duchu broukám.

Vidím tě ve všem, na co s radostí koukám.

Už jsi pro mě jako droga,
každý den tě musím mít.
Potřebuji tvoji touhu, něhu,
abych mohla šťastná být.

Nic nás nerozdělí

Magdaléna Jirounková – 7.0

Nemocniční zářivka znovu blikla a já si uvědomil, jak jsem sám. Vrchní sestra na pohotovosti ošetřovala zuboženě vypadajícího člověka a já si pomyslel, že přes to všechno, co ho muselo potkat, bych teď radši byl v jeho kůži. Už dvě hodiny jsem čekal na zprávu, kterou mi přinese doktor. Kdybych mohl, vtrhl bych na sál a křičel na doktory: „Zachraňte ji! Je to přece vaše práce! Tak udělejte něco! Jde jí o život“. Ale nemohl jsem dělat nic. Ta beznaděj byla přímo hmatatelná. Ve chvíli, kdy jsem na to pomyslel, se šoupavě otevřely zelené dveře, které vedly na sál číslo tři. Podíval jsem se do očí dvou ztrhaných doktorů a vyčetl z jejich výrazu, že mi nenesou dobrou zprávu. „Je nám líto pane Masene...“

V tu chvíli se mi pod nohama zbotil celý svět. Můj život, který jsem budoval a miloval, mi vzal nějaký cizí člověk. Vzal mi moji krásnou a shovívavou ženu. Ona by mu určitě odpustila, ale já nemohl. Vzal mi všechno, co jsem měl.

Během vteřiny mi hlavou proběhlo tisíc myšlenek jak vyřešit můj problém. Sebevražda, opít se, schoulit se do klubička, křičet na doktory. Ne, nic mou mysl neuklidnilo. A pak mě napadlo jediné možné řešení – pomsta. Musí trpět, musí trpět stejně jako já, musí trpět stejně jako ona, když jí náraz jeho auta rozdrtil hrudník. Ale nezabiju jeho, zabiju jeho přítelkyni, aby trpěl, aby s tou bolestí musel žít.

Získat od sestry jejich údaje a číslo pokoje nebylo těžké. Ten muž se jmenoval Mike Dash a jeho žena byla Elizabeth. Leželi na pokoji číslo 311. Ona spala a on byl pod silnými sedativy, protože utřil těžká zranění. Bylo po půlnoci a sestry si povídaly na sesterském pokoji. Rychle jsem přeběhl chodbu, která mě dělila od jejich pokoje, a pomalu jsem stiskl kliku.

V pokoji bylo přítmí. Jediné osvětlení vycházelo ze slabé lampy nad nemocničními lůžky. V pravidelných intervalech se prostřednictvím přístroje nesl do ticha rytmus Mikova srdce. Elizabeth spala. Vypadala tak klidně a i přes modřiny na obličejí bylo vidět, že je velmi krásná. Pro mě to ale byl obličej netvora jedoucího v autě, které zabilo mou lásku. Uchopil jsem jeden polštář, který ležel na židli vedle postele. Stačilo přidržet jí ho na chvíli u obličeje a pak se tiše vytrahit. Stiskl jsem polštář pevněji, potily se mi ruce. Musí to tak být. Zadržel jsem dech, přistoupil k její posteli a pomalu jsem začal přibližovat polštář k její tváři, když v tom se mi na ruce zablesklo zlaté světlo. Byl to první sluneční paprsek toho dne. Ať ten den bude sebevíc krásný, ona už se do něj neprobudí. Byl jsem odhodlaný to udělat. Otočil jsem se, ale na posteli neležela Elizabeth. Ležela tam ona, největší a jediná láska mého života. Vyděšeně jsem uskočil a začal se trást. Pak jsem se nervově zhroutil.

Stěny byly bílé. Kovová židle stojící v rohu měla ochranné polstrování. Ležel jsem na posteli a koukal se na ni. Seděla vedle mě a utěšovala mě. Chtěl jsem k ní natáhnout ruku, ale nemohl jsem. Moje ruce svíraly jako okovy dva těžké kožené popruhy. Do pokoje vešla postarší dáma v bílém plášti, měla vřelý úsměv. „Je čas na další léky, pane Masene“. Apaticky jsem se na ni podíval, ale neodpověděl jsem. „Za chvíli si pro vás přijde pan doktor, vezme vás na procházku a popovídá si s vámi“. Já vím, pomyslel jsem si, zase mě bude přesvědčovat, že tu není, ale je to blázen. Vždyť sedí přímo vedle mě. Jsme spolu. Budeme spolu navždy.

V zemi hobitů, elfů a jiných stvoření...

Petra Niklová – 8.0

Po těžkém a dlouhém dni ve škole jsem se konečně dočkala svého pokoje, své postele a své oblíbené knihy, kterou jsem ihned popadla – Hobita od J. R. R. Tolkiena. Byla jsem nedočkavá a chtěla jsem vědět, jestli se trpaslíkům a statečnému hobitu Bilbovi podaří získat poklad hlídáný strašlivým drakem. Najednou mě přepadla únava a já se tam objevila! V té bájně Středozemi, v zemi hobitů, elfů, čarodějů, vrků a skřetů a spousty dalších a velmi zvláštních stvoření...

To, že jsem právě ve Středozemi, jsem poznala snadno. Byla jsem totiž v Kraji, kde se kopce zelenaly rozkvetlé koruny v jarním vánku a motýlci a včelky. své rostoucí síly a svými paprsky. Po proháněli papíroví hobití dětičky. Běhaly rodiče je pozorovali nor. Bylo to všechno

Jak už to ale ve jsem se náhle někde

nebylo tak přívětivé a malebné, a to uprostřed hřebenu Skalnatých hor. Byla náhle černá noc a malý kulatý měsíček se schovával pod peřinou černých mraků. Vítr burácel a hvízdal, když se snažil dostat na druhou stranu hor, začaly dunit hromy a po černé obloze začaly běhat modrobílé blesky, které sem tam uhodily do skály, která se ulomila a začala padat hluboko dolů k úpatím černé tmy. Já jsem náhle začala taky padat, když vtom jsem se vznesla nad hory na obrovitém hnědém orlovi, který nevypadal jako ti ptáčci u nás. Měl velmi jemné peří a ze zobáku loudil ostrý a hlasitý zvuk.

Náhle jsem se objevila v Temném lese. Byl tak tichý, že jsem slyšela bít své vlastní ustrašené srdce. Na zemi bylo černé a kapradí a chapadla trnitých ostružin. Stromy byly úzké a strašně vysoké a na zem nedopadala ani špetka denního světla. Bylo mi jasné, že tady žádné roztomilé králičky a koloušky nepotkám. Všimla jsem si, že se mezi stromy leskne lepkavá pavučina, po které se ke mně blížili ohromní pavouci, černí jako noc s obrovskými zelenými očima. Začala jsem utíkat a narazila jsem na Gandalfa, mocného čaroděje, který mě zachránil svým kouzlem. Byl to vysoký starý muž s dlouhým šedivým vousem, špičatým kloboukem, v šedém plášti a v ruce držel svou kouzelnou hůl,

Náhle jsem se spolu objevili na okraji Roklinky – říše elfů. Ve skalách byly vybudovány ne domy, ale přímo paláce, zdobené mramorem, po kterém se plazily květiny. Po skalách okolo stékaly vodopády a v širokých pasážích se procházeli vysocí a krásní elfové. Měli špičaté uši a zpěvné hlasy. Při pohoštění hráli svými dlouhými prsty na struny obrovských harf a já se za doprovodu té hudby probudila ze svého snu...

Rozhodně se tam musím znovu vrátit, protože jsem ještě zdaleka neviděla vše, co Středozem může nabídnout.



voňavou jarní trávou, stromů tančily všude poletovali Slunce si dopřávalo celou krajinu hrálo vymetené obloze se draci, které pouštěly bosé v trávě a jejich ze zahrádek svých jako obrázek.

snech bývá, ocitla jinde, kde už to

Óda na počítač

Adam Kubín - 1.C

Proč si vybrat zrovna tebe,
počítač co nežije.

Avšak ty máš něco jiného v sobě,
procesor co hřeje tě.

Ať je léto nebo zima,
zapínat tě pořád znova.

Avšak ty nic necítíš,
jen svou funkci tiše plníš.

Do těžkém dni se k tobě vracím,
jsem rád, že cestu k tobě najdu si.

V učení se někdy ztrácím,
ale s tebou odpočinu si.

Ó ty jediný, jenž dáváš mladým energii.
Ty, který obohacuješ lidstvo o informace.

Rád se denně k tobě vracím
a hru někdy zahraji si.

Ještě že jsi, že existuješ.
Bez tebe bychom si nedokázali představit
fungovat.

Ať ještě dlouho žiješ.
Ty počítači náš.



CIRKUS TEMNÝCH SNŮ

Jana Převrátlová - 3.o

Černý závěs větrem víří.
Stíny na stěně se míhají.
Zlatí kohouti se pýří.
Netopýři v temnu lítají.

Harlekýni hlasitě se smějí,
s lidskými osudy si žonglují.
V manéži kouzelník smělý,
ten, co plameny ho milují.

Masky na laně s deštničky tančí.
Kobra tiše syčí v košíku.
Dýky létají do hlavy kančí.
Hlasy šeptají otázky k řečníku.

V koutě krotitel stojí,
vážně hladí si knír.
Pekelní psi se ho bojí,
se lvy uzavřeli mír.

Kde záhadný cirkus se zjeví,
nikomu nechce se smát.
I ten, kdo nic o něm neví,
místu vyhne se rád.

Bez diváků svět projíždí,
nechtěn, nikým nezván.
Za smutkem jdou koně hříšní,
co v prázdnotě byl poznán.

Město, kam principál vejde,
přikryje černý mrak snů.
Staříčkový poutník z cesty sejde,
neskončí pouť jeho dnů.

Každý v srdci má ten cirkus,
kde ustanul světa čas.
Každý v srdci má ten cirkus,
zhrzených přání kvas.

Vědma strašný osud zhlédne,
z hadí ženy čišší zlost.
Kde černý povoz ve dvůr vjede,
mezi světy dlouhý most.

Stará manéž - oko času,
po staletí kříží svět.
Obří vějíř boha času,
sešit nití znalých tet.

Vrhač nožů - z pavučinky
terč snadno si uplete.
Krasojedec dá květinu,
modré růže zakleté.

Oheň lamp smet hravý větřík,
smutný klaun do šera vplul,
v přízeň se nám snažil vetřít,
avšak šťastný střevíc neobul.

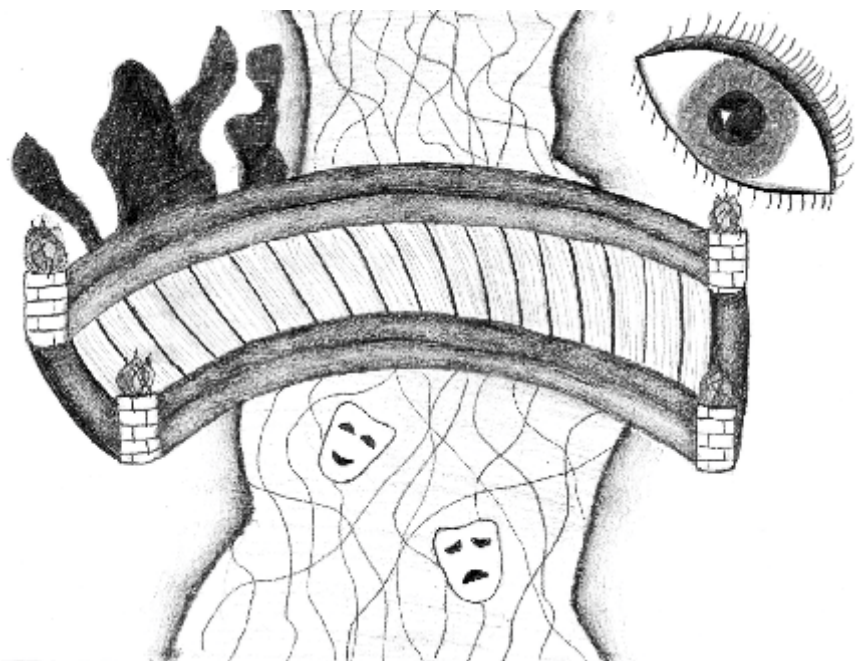


Kdy zakletý cirkus skončí,
to dnes neví ani bůh.
Snad žel vytratí se z očí,
nedojde v čarovný kruh.

Stará žena - z karet věštců,
kosou střeží Kristův kříž.
Kráčíš cestou moudrých světců,
zavři těžkých hříchů mříž!

Principálův mrtvý úsměv,
nepřítomné poklony.
Magický je tichý múz zpěv,
k zemi spadly opony.

Každý v srdci má ten cirkus,
kde ustanul světa čas.
Každý v srdci má ten cirkus,
zhrzených přání kvas.



Příběh jedné dívky

Kateřina Mališová – 2.B

Škola. Hodiny se tak neuvěřitelně vlečou a já sedím na svém obvyklém místě ve třetí lavici u okna. Moje oči už po několika minutách opět bloudí po okolí a hledají nějaké povzbuzení. Po chvíli nachází svůj cíl. V parku, který těsně sousedí s naší školou, probíhá právě rekonstrukce a pochybné bytosti sází nové květiny. Dělník, který právě nese plnou náruč opojných květin, zakopává a padá na čumák. Rozplácí se jak široký tak dlouhý na trávě. Teď už se usmívám pod vousy a nálada hned poskočí o nějaký ten stupínek výše.

Nejrušnějším místem na celé planetě je bezpochyby naše šatna. Všichni se tlačíme ke skříňkám a rychle prcháme domů. Obouvám si boty a sahám pro bundu, když si všimnu malé holčičky sedící na lavičce. Vypadá jako malý rozkošný anděl. Blondáté, kudrnaté a lesklé vlasy se stáčí ve spirálách až do poloviny jejích zad. Nevypadá, že by se někam chystala. Prostě jen tak sedí a kouká na svět svými modrými kukadly a pohupuje nožkami ve vzduchu. Nevypadá, že by navštěvovala naši školu. Na to je ještě příliš malá. Rozhlížím se kolem sebe. Nikdo tu už není. Nervózně se koušu do rtu, ale přistupuji k té dívence.

„Ahoj,“ oslovím ji opatrně, abych ji zbytečně nevyděsila, „copak tady děláš? Ty dneska nejdeš domů?“ Zahledí se mi do očí a v těch jejích se zračí smutek. Ona neviditelná ruka se mi sevře kolem srdce a já nemůžu nervozitou skoro dýchat, jak čekám na její odpověď.

„Domov?“ říká tichým prosebným hláskem. „Co je to vlastně domov?“

Její otázka visí ještě ve vzduchu, když seskočí na nohy a pomalu odchází. Dívám se za ní a když zatočí za roh, vracím se pro klíče od skříňky a jdu domů. Hlavou mi vrtá pořád ta otázka. Co tím myslela? Přemýšlím nad tím, s jakým smutkem v hlase to řekla. Co je to vlastně domov? Pro mě je to místo, kde o Vánocích voní cukroví, kde mě mamina povzbudí, když se cítím bezradná. Místo, kde se můžu hádat se svým dvojčetem. O minutu starší sestrou. Místo, kde jsem vyrostla. Rodiče zde viděli moje první krůčky, bezzubé úsměvy, první lety a následné pády, první lásky a starosti, odřená kolena i chvíle puberty. Přesto, proč ten smutek v jejích očích?

Sedám si ke stolu, píšu úkoly a pilně se připravuji na další šedivý den ve škole. Někdy bych si přála mít křídla a odletět daleko. Utéct někam od reality a každodenních problémů. Ale mým jediným snem je mít zdravé koleno. Znovu se postavit na hřiště a hrát po boku své sestry a kamarádek házenou. Povzdechnu si a znovu rovnám myšlenky, abych se mohla soustředit na fyziku.

Slibený test byl těžší, než jsem čekala. Nervózně žmoulám tužku a snažím se si vzpomenout. Konečně mě napadá ta správná odpověď a když odevzdávám test, jsem s ním poměrně spokojená. Nervozita z mého výkonu mě neopouští, a tak raději vynechávám oběd před odpoledním vyučováním. Scházím do posledního patra ke své skřínce. Zabočím za roh a na té samé lavičce sedí ta malá dívka. Nikdo jiný tu není.

„Jak se jmenuješ?“ Malá slečna se podívá mým směrem s úsměvem na tváři, ale její oči přesto zůstávají chladné jako zimní noc.

„Jsem Andělka.“ Anděl. Přesně to bylo první slovo, které mě napadlo, když jsem ji viděla poprvé.

„A ty?“ Posadila jsem se vedle ní.

„Jsem Rina.“ Usmívá se na mě.

„Něco ti povím, ale musíš mi slíbit, že to bude naše tajemství, a že se to nikdo jiný nedozví,“ tajněštkářky si přiloží prst na ústa. Zmáhám se jen na přikývnutí.

Andělce se oči zahalují mlhou vzpomínek a její ruka pomalu vklouzává do té mé.

„Rino, víš, jak jsem se tě ptala, co je to domov? Pro každého z nás je to něco jiného. Pro mě je domov tam, kde je rodina. Ale i rodina má své chyby.“

Když začala mluvit, už jsem v ní neviděla to malé děvčátko. Byla spíše dospělá. Měla daleko více rozumu než já.

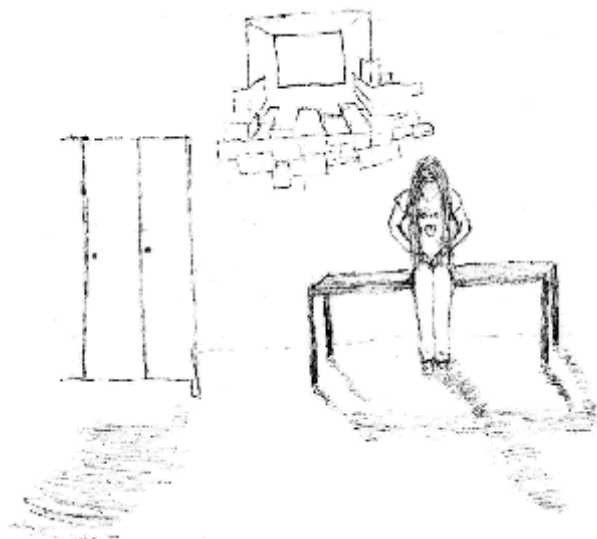
„Naši se rozvedli. Já i můj bráška jsme byly ještě malá písklata, když se to stalo. Svět se nám začal bortit, jako kdyby byl postavený jen z karet. Pak jsme si na to začali zvykat. Na jednu stranu bylo zvláštní přijít domů a najít tam jen mámu, ale bylo to fajn je mít oba. Ani jednoho neztratit.“

Do očíček jí vbíhají slzy a já její ruku svírám ještě pevněji. Jako bych snad mohla zastavit tok jejích myšlenek.

„S tátou jsme chodili na pout' a s mamkou do kina. Jeden druhého překonával v dárcích. Jako by si snad mohli koupit naši přízeň. Jednoho dne jel bráška s mamkou pro tátou. Byly Vánoce a my rodiče přemluvili, abychom je oslavili společně. Čekala jsem doma. Chtěla jsem je uvítat. Čekala jsem hodinu. Dvě. Tři. Nikde nikdo. Sedla jsem si ke krbu, ve kterém pomalu dohasínal oheň, a pobrukovala si koledy. Říkala jsem si, že se jen někde zdrželi. Když někdo zaklepal na dveře, vystartovala jsem, abych je mohla přivítat. Sousedka mi pověděla, že rodiče i s bráškou dostali smyk a všichni na místě zemřeli. V jedné jedině chvíli jsem přišla o všechno. Ted' už vím, že nikdy nechci zažít další Vánoce.“

Po tváři se mi kutálela horká slza. Koukám na toho malého človíčka a říkám si, jak je silná. Objímám ji a hladím po vláskách. Takovou bolest si musela zažít a přitom je tak maličká. Ona se najednou zvedá a odchází. Slunce, které prosvítá oknem, si jí pohrává ve vlasech. Najednou mizí.

Sedím sama na lavičce a pod tíhou okamžiku mi dochází mnoho věcí. Člověk se může bát operace kolene, písemky z fyziky nebo matematiky, dokonce i maturity a budoucnosti, ale opravdová bolest, strach, neštěstí a pocit beznaděje přichází až tehdy, když ztratíme někoho, koho opravdu milujeme. Můžeme bojovat, ale v podvědomí víme, že boj se životem je předem prohraná bitva. Nikdo ale neříká, že máme složit zbraně.



Příšel Osud

Lukáš Dulec – 4.B

Tak jsem tady
Tady mě máš
S životem svým
Si zahráváš

Zapoj už mysl, otevři oči
Čas utíká jak na kolotoči
Já otázky všeho světa znám, vím
Budoucnost rychlou ti hned vyjevím

R: Tak jsem tady
Tady mě máš
S životem svým
Si zahráváš
Tak pověz mi
Jak se ti zdá
Tu Osud mít
To díky mně můžeš
Na světě být

A kdo zastaví ten rozjetý vlak
Múzy, bozi, lidský rod či jen pták?
Tak zpomal svůj tep, srdeční činnost
V dále hoří duhový ti most

R:

Tak jsem tady
Tady mě máš
S životem svým
Si zahráváš

Jsem tvůj Osud a s tím se smíř
Do Říše mrtvých se mnou miř
Proto jsem tady, proto jsem tu
Rozvírám pláštěm temnotu

R:

Tak jsem tady
Tady mě máš
S životem svým
Si zahráváš

Mnoho otázek

Lukáš Pulec - 4.B

Kolikrát poštěstí se smrtelnému žít?

Kolikrát po pláni bude moci jít
Světa smrti a moru?

Kolikrát smí mořští vzlétnout?

Kolikrát může vzdušný utonout?
Kam poděje se suchozemec?

Kolik třeba vypálit mešit

By svět stačil pochopit
Kam se destrukce žene?

Kolik Spáčů v úvalu

Symbolem se stane hoře, bolu?
Kolik jich dopadne podobně?

Kolik padlých andělů si lidstvo žádá?

Kolik koster, duší bolů život vydá?
Na tisíc a možná víc

Kolik ostří zkrvavených si má hrud' žádá?

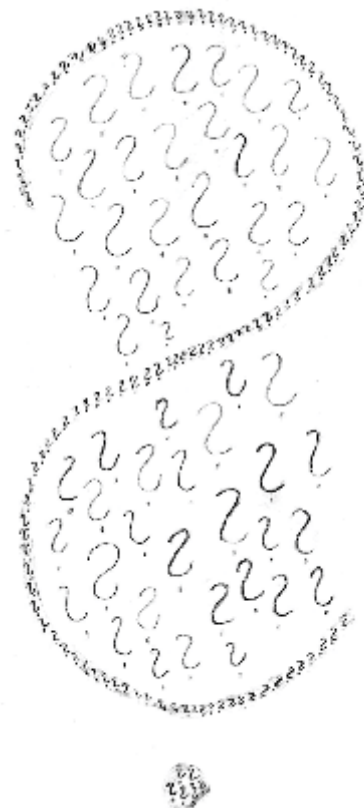
Kolik hrotů zkrvavených do mě bodá?
Kam kapky mé krve dopadnou?

Kolik smrti mě ještě obklopí

Nežli své naleznu kopí
S runou Týra vyřezanou?

Kolik srdcí hoří a v popel padá?
Kolik temných očí má v hlavě Zrada?
Na tisíc, na tisíc

Kolik barev duhy smí slepý vidět?
Kolik barev ukáže mu svět
Který ztrácí se i zdravým?



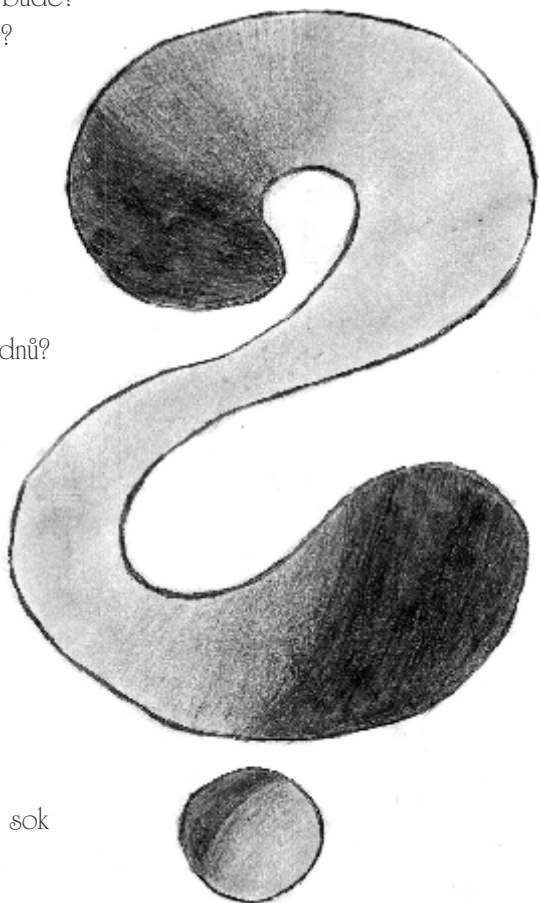
Kolikrát zrazen bude soucitný?
Kolikrát otevřen bude hrad nedobytný
A otevře své poklady?

Kolikrát ti kamarád do zad rychle dýku vrazí?
Kolikrát? No přesně tak. Z toho čísla dlouho mrazí
Dýky chladivá se na tě podívá

Kolik jar deštivých a chmurných bude?
Kolikrát léto zimy formu nabude?
Kam bouřný udeří mrak?

Kolik mocní zabijí hrdinů?
Kdy rozhodnut. je konec jejich dnů?
Pak dějiny je zahladí

Kam uhání pokolení mého krok?
Zbývá mu sto let, den, rok?
Vždyť jeden chce být druhému sok



Tří měsíce v zemi galského kohouta

Dominika Muschaliková – 7.O

V poslední době se velmi rozmáhá studium v zahraničí a tak jsem se i já rozhodla na pár měsíců vyjet do Francie. Tří měsíce se zdály jako dobrý kompromis.

První dny po odletu

Z letiště mě dobrovolníci odvezli do centra dětí a mládeže, kde jsem spolu s ostatními studenty měla krátké školení o pravidlech v rámci pobytu, ale také jsme se bavili o možnostech výletů a jazykových kurzů. Trošku mě překvapilo, že celé školení bylo ve francouzštině, ačkoliv někteří studenti se před svým pobytem francouzsky neučili a tak nerozuměli ani slovo. Vděčná za dodatečný překlad jsem nakonec byla i já, protože není francouzština jako francouzština a i po čtyřech letech učení jsem se cítila naprosto ztracená.

Noc jsme strávili ve staré, útulné ubytovně, kde ale málokdo spal. Plní dojmů jsme si povídali až dlouho do noci. Další den jsme se vydali na procházku Paříží. Díky tomu, že nás opět doprovázeli francouzští dobrovolníci, se nám naskytl pohled na ta nejkrásnější místa Paříže, která by nám jinak zůstala utajena. Snad nevádí, když dopředu prozradím, že o měsíc a půl později jsem se do Paříže se svojí novou rodinnou na několik dní vrátila a Paříž jsem si naprosto zamilovala.

Další den ráno jsme odjeli na vlakové nádraží, abychom se rozjeli ke svým novým rodinám. S hostitelskými rodiči Gérardem a Annou jsem měla kontakt i dříve, ale přesto jsem měla velký strach. Jací budou naživo? Co se stane, když si nebudeme rozumět? A co budu dělat, když mě nakonec nepřijmou? Přece s nimi musím tři měsíce vydržet!

Tento strach a stres se na mě velmi podepsal, bylo mi nevolno a skoro nic si nepamatuji.

Ve francouzské škole

V pondělí ráno jsem se vydala poprvé do francouzské školy. Jako ostatní v mém věku jsem chodila na francouzské gymnázium. Byla jsem překvapená velkými rozdíly ve výuce. Padesát pět minut hodina a pouze pětiminutové přestávka. Těchto pět minut sotva stačilo k tomu, abych se z jedné třídy přesunula do druhé. Moje francouzská škola byla mnohem větší než naše gymnázium a dvakrát se stalo, že jsem učebnu nenašla a dorazila o několik minut pozdě.

Lišil se také styl výuky. Studenti si ve druhém ročníku vybírali zaměření, a tak se vyhnuli neoblíbeným předmětům. Na výběr bylo ekonomické, přírodovědné anebo jazykové zaměření. V jazykovém, kam jsem chodila i já, se vyučovalo až pět jazyků a byl kladen velký důraz také na filozofii.

Je pravděpodobné, že i díky těmto zaměřeními byli studenti motivovanější a zaujatější pro školu. Dodnes si neumím vysvětlit jak to, že studenti nepoužívali taháky, ani se od sebe nesnažili opisovat. Možná je to tím, že psali písemek mnohem méně a místo typických jednoslovných odpovědí a kroužkování psali dlouhé eseje.

Tyto dlouhé eseje byly především v již zmíněné filozofii, kterou jsem si velmi oblíbila. Většinou jsme měli dvouhodinovky. V první jsme se učili o slavných teoriích a filozofech a ve druhé jsme pak debatovali. V této době byla velmi aktuální problematika registrovaného partnerství, mluvili jsme hodně i o náboženství a politice obecně. Velmi mě překvapilo, kolik toho studenti o tamější, ale i světové politice vědí.

I systém hodnocení byl jiný. Platila stupnice od 0 do 20, kde dvacet byl nejlepší, ale zároveň i téměř nedosažitelný výkon. Toto hodnocení se mi zdálo velmi spravedlivé, protože vynikaly lépe jednotlivé výkony.

Naopak mě velmi zklamala výuka jazyků. Vypadalo to, že se učí pouze na maturitu, která neobsahuje ve Francii mluvenou část. O hodinách nebyl jakýkoliv slovní projev potřeba. Pokud se náhodou někdo vyjádřil anglicky, učitelé zásadně odpovídali francouzsky. Dělalí jsme především rozborů textů z oblasti politiky, práva i ekonomie, kterým kolikrát ani učitelka moc nerozuměla.

Úroveň angličtiny mezi studenty se ze začátku hodně odrážela na mých vztazích k ostatním. Dokud jsem nezačala mluvit francouzsky, ostatní se se mnou téměř nebavili. Nevěděli jak formulovat větu v angličtině a báli se udělat chybu. Pokud mi někdo úspěšně v angličtině poradil, radostí výskal a chlubil se tímto „výkonem“ ostatním.

Rozpačitá jsem byla také z poněkud přehnané organizovanosti mých spolužáků. V prvním ročníku je předmět s názvem osobní organizace, kde se každý student učí jak si vést sešity, povinně si zavádějí desky na papíry a hodně se baví i o budoucnosti. Zpočátku se mi stávalo, že jsem měla sníženou známku z písemky, neboť jsem zapoměla napsat datum, nebo mé jméno nebylo v pravém, ale v levém rohu.

A taky jsem neměla ráda volné hodiny, které jsme během dne měli. Původně hodiny určené ke studiu ve studovnách a obrovské knihovně byly využívány k zevlování a především kouření. Neměla jsem jediného spolužáka, který by nekouřil. Cigarety si balili už během hodin a jen co vyšli ze školy, tak si zapálili. Kolikrát se stávalo, že si učitelé šli zakouřit společně se studenty.

Jak jsem záhy pochopila, tak pozvání na cigaretu se neodmítá. A i přesto, že já sama nekouřím a ani jsem tam nekouřila, tak jsem si na těchto kuřáckých výpravách před školu udělala nejvíce přátel. Další lidi jsem potkala v bazénu, kam jsme chodili místo tělocviku. Francouzi, se kterými jsem se seznámila, byli bez výjimky milí, avšak velmi specifictí a není divu, že mojí nejlepší kamarádkou se stala Island'anka. Chodily jsme do stejné třídy a i ona byla výměnnou studentkou a tak nás sblížily především stejné pocity, které jsme mohly sdílet se vzájemným pochopením.

Chodily jsme spolu do francouzského kina, na nákupy i do kavárny, ale jelikož neuměla téměř francouzsky, bavily jsme se výhradně anglicky. Zpětně toho trochu lituji, protože jsem ve francouzštině neudělala takový pokrok, jaký jsem mohla, kdybych se více bavila s některými Francouzi, ale na druhou stranu vím, že naše přátelství nám vydrží a společné chvíle nikdy nezapomenu.

Francouzské jídlo

Ani moje nová rodina nebyla nadšená z malého pokroku, který jsem ve francouzštině kvůli Islandance Raket dělala, a tak to můj host táta Gérard vzal do svých rukou. Každý večer jsme hodinu dělali pravopisná cvičení, překládali novinové články, nahlas četli a psali slohy. I když se mi kolikrát nechtělo, byla jsem naštvaná a demotivovaná, svému hostitelskému tátovi jsem za jeho práci a čas neskonale vděčná. A to jsem ani nezmínila, jak mě večer co večer vozil na jazykové kurzy do města a jak se mnou o večeri debatoval a donekonečna trpělivě opravoval mé chyby.

Naše večere byly opravdu výjimečné. Z domova jsem nebyla na společné večere příliš zvyklá a neuměla jsem si představit, jak spolu budeme každý večer hodinu a půl jíst. Dlouhá jídla jsou ve Francii opravdovou tradicí. Pokaždé moje hostitelská máma dbala na to, abychom měli předkrm, hlavní chod a pak buď sýr anebo nějaký moučník. Pokaždé jsme pili víno, na které jsem nebyla zvyklá a ze začátku mi vůbec nechutnalo, a pokaždé jsme si dlouze povídali. Z ohleduplnosti si moji rodiče povídali pomalu a velmi spisovně, když se však debata rozjela, mluvili velmi rychle a jeden přes druhého, takže jsem je vždy musela upozornit, že vůbec nerozumím.

Když přišli na návštěvu přátelé, večere se protahovaly dlouho do noci. Tradicí jsou velké pokoje pro hosty, aby pak pozdě v noci (anebo brzy ráno) nemuseli jezdit domů. Jednou se dokonce stalo, že hosté pozvaní na oběd zůstali až do osmi hodin večer. Naštěstí si moje rodina uvědomovala, jak jsou tyto dlouhé večere v cizím jazyce pro mě náročné, a tak jsem směla někdy odejít od stolu dříve, což bylo jinak společensky nepřijatelné.

Úplně jiná úroveň stravování než u nás byla také ve školní jídelně. Každý den jsme měli na výběr mezi několika předkrmy například saláty, kouskem pizzy, slanými koláčky a tak dále a několika moučníky. Hlavní jídlo se skládalo z několika druhů masa a několika příloh, které jsme mohli libovolně kombinovat. Zpočátku to pro mě nebylo jednoduché, protože vyslovit objednávku tak, aby tomu kuchař rozuměl, bylo někdy nad moje síly. Také jsme dostávali každý den bagetu.

Kromě toho jsem se s francouzským jídlem setkala i v restauracích, kam jsme chodili. Ochutnala jsem tak proslavená žabí stehýnka, která jsou stejně jako šneci docela dobrá. Zato mi vůbec nechutnali krabi a ústřice, obecně jsem ty mořské plody moc nemusela. Žila jsem v rodině, která byla velmi ekologicky založená. Celou řadu věcí si sami pěstovali na zahradě, kde jsem často pomáhala, anebo chodili lovit do moře. Naučila jsem se díky tomu jak správně zpracovat čerstvou rybu a jak uvařit chobotnici.

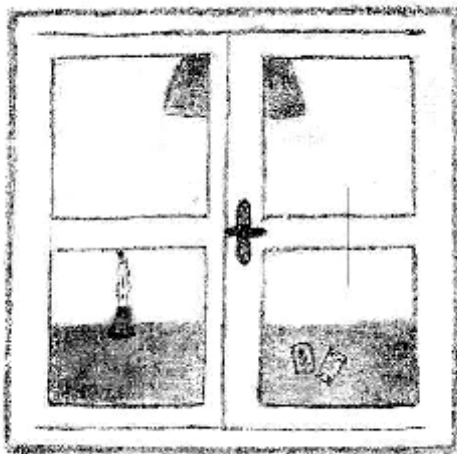
Přes všechno, co mi během pobytu přišlo zvláštní, někdy až trochu divné, jsem si Francii velmi zamilovala a poslední den jsem se se svojí novou rodinou loučila velmi těžce. Naštěstí se zase brzy uvidíme. Svého rozhodnutí vyjet nelituji. Mé zkušenosti a zážitky jsou k nezaplacení a moc děkuji své rodině i škole, že mi toto poznání bylo umožněno.

Zimní sonet

Anna Kubátová – 8.0

Když den umírá dřív, chlad do země se vpíjí,
mlha - bílé mléko všude kolem teče,
pak lidé v šedých kabátech na ulicích se míjí,
mráz spálí sen, a noc pomalu se vleče.

Snad někde se ještě kousíček léta skrývá,
snad někde se led roztaje,
možná v kamnech, kde plamínek se mihá,
skrývá se tepla naděje.



Na ulicích jen ticho, chlad a zmar. A vichr fíčí.
Za zmrzlým oknem však světlo vidět je, sklenky řinčí.
Zde sedí u karet tři přátelé.

Ne peřina, krb, ani topení tak nepomůže,
jen láska a přátelství v zimě léto vzbudit může.
Nikde víc se srdce neohřeje.

Ztráty

Jan Zelený - 2.C

Jsem unaven naší společností,
kde čest už není dlouho ctností.

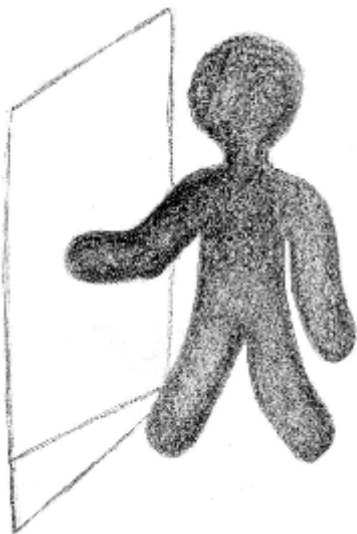
Zapomínáme na to, co je radost.
Mnoha lidí máme opravdu dost.

Láska je vyměněna nenávisť.
Dřání úspěchu bližním závistí.

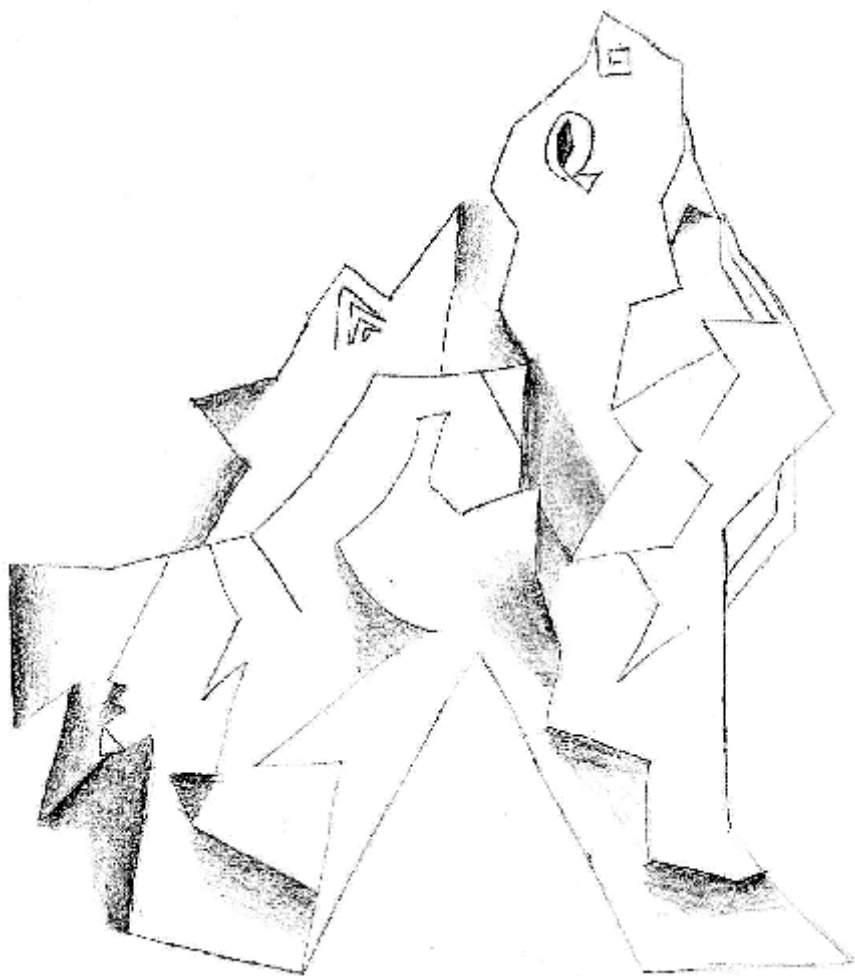
V našem světě je velmi málo úsměvu,
člověk dává přednost svému hněvu.

Nadáváme, že nás opustilo štěstí.
Místo přemýšlení, vražíme lidem pěstí.

Mezi lidmi už neexistuje bratrství.
Všichni se bojí, ztratilo se hrdinství...



Kolik mocní zabijí hrdinů?
Kdy rozhodnut je konec jejich dnů?
Dak dějiny je zahladí
Kam uhání pokolení mého krok?
Zbývá mu sto let, den, rok?
Vždyť jeden chce být druhému sok



MUDr. Dušan BARTOŠ, CSc.

MUDr. Dušan BARTOŠ, CSc. se narodil 30. května roku 1950 v Bakově nad Jizerou, kde také vyrůstal. Po absolvování základní školy nastoupil v roce 1965 na Gymnázium Dr. Pekaře, tehdy se ovšem škola jmenovala jinak, jednalo se o střední všeobecně vzdělávací školu. Zapadl do výborného kolektivu, který se vyznačoval velkým zájmem o sport. Dušan Bartoš v tomto směru nebyl výjimkou: hrál tenis, dělal atletiku pod vedením prof. Petra Čecha a samozřejmě, jak bylo v Bakově zvykem, národní házenou. Jeho zájem se totiž nesoustředil pouze na sport, ale také na další obory, které souvisely s přírodou. Jeho touhou bylo stát se lesním inženýrem, ovšem velmi záhy zjistil, že jeho představa o práci spočívající především v péči o zvěř, nekorresponduje s realitou.

Rozhodl se tedy studovat medicínu. V roce 1974 absolvoval Lékařskou fakultu Karlovy University v Hradci Králové. Odtud se postupně přes Starou Boleslav, kde v letech 1975-78 působil jako hlavní lékař oddílu dělostřelecké brigády, dostal do Ústřední vojenské nemocnice Praha. Zde se již specializoval na oční lékařství, o čemž svědčí získání atestací z oftalmologie I. a II. stupně, následně pak kandidatura z oftalmologie v roce 1991 a atestace z leteckého lékařství v roce 1994. Od roku 1983 pracuje v Ústavu leteckého zdravotnictví v Praze, do jehož čela se postavil v pozici ředitele v roce 1996. O jeho mimořádných schopnostech svědčí i fakt, že je od roku 1998 hlavním odborníkem Armády České republiky pro obor leteckého lékařství a od roku 2006 je odborným asistentem na I. LF UK.

Pan Bartoš je členem České oftalmologické společnosti, České lékařské komory, Evropské glaukomové společnosti, Mezinárodní ergoftalmologická společnosti, působí v redakčních radách časopisů Review Czech Defence Industry & Security a Moje zdraví, aktivně se účastní různých mezinárodních kongresů, jako jsou např.: ICASM (International Congress on Aviation and Space Medicine), AAAM (American Academy Aviation Medicine), SOE (European Society of ophthalmology), AAO (American Academy of ophthalmology)...

Mezi jeho zajímavé povinnosti od roku 1992 patří také lékařský doprovod hlavních ústavních činitelů a zákonodárců ČR na zahraničních služebních cestách. Doprovázel jak V. Havla, tak V. Klause, další ministry a zákonodárce do více než 80 zemí světa.

Při dotazu studentů na to, jak dosáhnout v životě úspěchu, MUDr. Bartoš odpověděl: „*Vím, že to bude znít jako klišé, ale jsou to časem prověřené pravdy. Když se člověk pro něco rozhodne, měl by si za tím jít. Za vším je vždy práce. Důležité ale také je, když už se dostanete na vrchol, uvědomit si, z čeho člověk vyšel a mít k tomu pokoru.*“



Mgr. Petr Dostál

JAROSLAV WEIGEL

Jaroslav Weigel český malíř, grafik a herec široké veřejnosti známý především jako dlouholetý člen divadla Jára Cimrmana se narodil 2. ledna roku 1931 v Rychnově nad Kněžnou.

Svá středoškolská léta trávil jednak na broumovském gymnáziu, jednak na mladoboleslavském gymnáziu. V roce 1948 se společně s rodinou totiž přestěhoval do Mnichova Hradiště. Změna to byla podstatná, neboť v Broumově třídu tvořilo šest chlapců, kdežto v Boleslavi to bylo dvacet chlapců. „*Já si v Boleslavi žil, protože při tom počtu jsem se dostal k tabuli jednou za čtvrt roku, kdežto v Broumově, když se spolužáci zpozdili, jsme byli často ve třídě pouze dva studenti a profesor.*“



Po úspěšném složení maturitní zkoušky v letech 1950–1953 vystudoval Pedagogickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze obor výtvarná výchova-historie. Byl žákem mimo jiné Cyrila Boudy. Nikdy však neučil: „*Já to vzdal hned na začátku a prodloužil si tak život.*“ Po studiích nastoupil do Mladé Fronty na místo grafika a dalších 35 let působil jako výtvarný redaktor v různých časopisech a novinách.

V roce 1962 se setkal v redakci Mladého světa s Ladislavem Smoljakem, který jej později požádal o návrhy programů Divadla Jára Cimrmana. Veškeré grafické výstupy divadla (programy, plakáty, webové stránky, obaly DVD...) od roku 1967 nesou jeho charakteristický rukopis. Od roku 1970 je stálým členem divadelního souboru a působí zde jako herec, scénograf a kostýmní výtvarník dodnes.

Jeho první role byla ve hře Vražda v salonním coupé, kde ztvárnil roli továrníka Bierhanzela. Dnes má na kontě řadu vynikajících mužských postav, kde může uplatnit svůj charakteristický hlas a přirozené nadání, například rytíř Hynek z Michle ve hře Blaník, děd Vševed ze hry Dlouhý, Široký a Krátkozraký nebo inspektor z Vyšetřování ztráty třídní knihy.

Dočkal se i několika spíše epizodních rolí v českých filmech z autorské dílny Ladislava Smoljaka a Zdeňka Svěráka. Viděli jsme jej jako Rouska v komedii Marečku, podejte mi pero!, uvaděče na výstavě v Jáchyme, hoď ho do stroje!, číšníka ve Vrchní, prchni!, pana Pecháčka ze snímku Rozpuštěný a vypuštěný nebo učitele fyziky v Jára Cimrman, ležící spící. Zatím naposledy se před kamerou mihnul v hořké komedii Jana Svěráka Vratné lahve.

Ač už je dle pana Weigla repertoár Divadla Jára Cimrmana uzavřen a počet 15 her se již nikdy nezmění, jejich humor si k divákům vždy cestu najde.

Mgr. Petr Dostál

PaedDr. Tomáš Miler

Do naší rubriky jsme tentokrát vybrali proděkana pro studijní záležitosti Fakulty tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy, plavce a potápěče, autora několika knih právě o plavání a potápění, ale také muže, který ve svém životě nikdy nic nevzdal, to vše je PaedDr. Tomáš Miler.

Tomáš Miler studoval na gymnáziu v letech 1969 – 1973. Podle svých slov nepatřil nikdy mezi premianty, své studijní a sportovní výsledky hodnotil jako průměrné. Na konkrétní dotaz, zda školu v něčem reprezentoval, skromně odpověděl, že za školu hrál basketbal, volejbal a hokej za Mladou Boleslav. Studium na gymnáziu pak zakončil složením maturitní zkoušky z českého, německého a ruského jazyka a zeměpisu.



Jeho obdivuhodná trpělivost a cílevědomost se projevila, když se napoprvé nedostal na vysokou školu. Na rok se rozhodl jít pracovat a následně zkusil přijímací zkoušky znovu. Protože ani tentokrát nebyl na vysokou školu přijat, musel nastoupit na povinnou dvouletou vojenskou službu, kterou vykonával na Slovensku. Poté opět skládal přijímací zkoušky a byl přijat na Pedagogickou fakultu Univerzity Karlovy, kde se věnoval studiu tělesné a branné výchovy. Plaváním a potápěním, které jsou jeho vášní dodnes, se začal zabývat právě zde. Absolventem PedF UK Praha se specializací na potápění se stal v roce 1980.

Svůj další profesní život pak spojil s FTVS UK. PaedDr. Tomáš Miler se od počátku působnosti na katedře zaměřil na oblast aplikovaného plavání a cíleně na záchranné plavání. Od roku 1995 byl vedoucím katedry, současně zastával v letech 1997 – 1999 post předsedy Akademického senátu UK FTVS. Od roku 2000 do roku 2006 byl proděkanem fakulty pro studijní záležitosti. Ve svém funkčním období garantoval přípravu reakreditačního řízení studijních programů vyučovaných na fakultě (2002) a koncepčně řídil a garantoval přechod magisterských studijních programů na dvoustupňové studium (akreditační řízení v roce 2005).

V roce 2007 byl pověřen vedením katedry plaveckých sportů UK FTVS a od roku 2010 je opět proděkanem pro studijní záležitosti UK FTVS. V současné době se ve své profesní práci i nadále zabývá problematikou vodního záchranářství. V rámci svého doktorantského studia řeší téma „Psychoprofesiografická analýza činnosti vodních záchranářů“.

Životním mottem, díky kterému zvládá všechny překážky přichystané osudem, je výrok hokejového trenéra Ivana Hlinky, který jsme částečně upravili: „Hlavně se z toho nezláznit.“

Ondřej Brych, Tereza Černá, Anežka Novotná a Monika Picková – 4.C

Bc. Katka Kypťová

Dnes jsme pro vás vybrali mnohonásobnou reprezentantku České republiky v kulturistice, která získala jedno z nejvyšších ocenění v tomto sportu, a to titul mistryně světa v roce 2009. Katka se už několik let pohybuje v absolutní světové špičce, o čemž svědčí také celá řada dalších umístění na předních místech v mezinárodních soutěžích. Kromě kulturistiky se také věnuje osobnímu trenérství fitness a poradenství v oblasti zdravého životního stylu.

Katka se narodila 19. 9. 1983 v Mladé Boleslavi a stejně jako její sestra Jana (úspěšná cyklistka), byla ke sportu vedena od dětství svými rodiči. Na škole koketovala s atletikou, která ji vždycky lákala, cvičila také aerobic, ale poté, co ji otec vzal několikrát s sebou do fitka, nebylo třeba řešit další volbu.

Na gymnáziu se projevovala její cílevědomost a svědomitost. Mezi její oblíbené předměty, kromě tělocviku, patřila matematika, z které také maturovala. Dalšími maturitními předměty byly jazyky – český jazyk, francouzský jazyk a němčina. Angličtina, bez které se dnes na soutěžích a při své práci téměř neobejde, u ní už v té době patřila mezi jazyky, jež výborně ovládala. Sama sebe označovala jako studentku, jíž bavilo se učit a jež potřebovala mít ve všem jasno.

Po maturitě následovalo studium na Technické univerzitě v Liberci, kde studovala Fakultu pedagogickou, obor Sportovní management. V té době už jednoznačně řešila dilema vzdělání a sport, kterému se na dané úrovni nedá věnovat jinak než na sto procent. Zatím vítězí sport, i když, co se týká vzdělání, neustále na sobě pracuje a vzdělává se, o čemž svědčí certifikáty získané v různých oblastech fitness. V současnosti se věnuje sportovní diagnostice, tréninku pro zvýšení kondice, intenzivnímu redukčnímu tréninku, tréninku podporujícímu růst svalové hmoty, tréninku flexibility, odstraňování dysbalancí, tréninku při bolestech zad, v těhotenství a po porodu, výživě pro sportovce, vlivu výživy na zdraví a v neposlední řadě alternativní léčbě nemocí. Můžete ji najít v Mladé Boleslavi ve Fitness Bunkr.

Na sportovní úrovni mezi její největší úspěchy patří už zmiňovaný titul mistryně světa z roku 2009, dále 6. místo na mistrovství Evropy juniorů, na prestižní soutěži Arnold Classic v USA získala ve svých kategoriích v roce 2010 5.místo a v roce 2011 4.místo. V roce 2011 získala také v Madridu na prestižní Arnold Classic Europe 2. místo. V době, kdy tento medailon vychází, budou pro Katku vrcholit přípravy na další ročník Arnold Classic Europe s jednoznačným cílem – vítězství. Přejme Katce, ať se tento nemalý cíl podaří naplnit. Katka je také dvojnásobnou mistryní ČR v benchpressu.

Sport je jí velkým koníčkem, který naplňuje veškerý její čas. Když má relaxovat, tak to má vždy hodně blízko ke sportu, relaxuje při masáži, v sauně, v solné jeskyni, u skleničky dobrého vína s přáteli, sledováním pohádek...

Katčiny mottom je: Lidé, se kterými si nerozumíme, mají pro nás hodnotu růstu. Ti, se kterými souzníme, mají hodnotu odměny. Obojí je stejně důležité, i když to první je značně nepřijemné a to druhé naopak.



Mgr. Petr Dostál

Josef Dufek

(nar. 27. ledna 1965)

Svůj život spojil s fotbalem a především s FK Mladá Boleslav. V aktivní kariéře oblékal brankářský dres, později se stal prezidentem FK Mladá Boleslav a předsedou představenstva akciové společnosti, ve kterou fotbalový klub pomáhal přetřansformovat. Za jeho působení ve vedení FK Mladá Boleslav dosáhl mladoboleslavský fotbal největších sportovních úspěchů, a to v Česku i Evropě. Souběžně se zlepšovalo klubové zázemí a zkvalitňovala péče o mládež.

Je spolumajitelem úspěšné stavební firmy GEMA MB s.r.o. a firmy Spring MB s.r.o.

Dětství prožil v obci Holé Vrchy a v nedalekém městě Dobruška, kde navštěvoval základní školu. K fotbalu se dostal zásluhou kamaráda ze školní lavice, který jej zaujal vyprávěním, jak o víkendech hraje fotbalová utkání. Bylo mu deset let, když v jeho srdci a myslí vzplála celoživotní vášně pro fotbal. Chodil ještě do sedmé třídy základní školy a chytal za žákovské družstvo Sokola Kosořice, když si jeho schopností všimnul známý fotbalový trenér Milouš Kvaček a přivedl jej do FK Mladá Boleslav.

Oddanost fotbalu stála za jeho rozhodnutím začít v roce 1979 studovat gymnázium v Mladé Boleslavi. Z budovy této školy měl blízko na fotbalový stadion a výhledově zvažoval vysokoškolské studium Fakulty tělesné výchovy a sportu.

Do prvního ročníku gymnázia nastoupil až 11. září a o berlích, neboť si při tréninku zlomil v noze běrcovou kost. Zranění mu osudově změnilo sportovní kariéru, v té době výtečně nastartovanou, neboť byl nominovaný do československé dorostenecké reprezentace. Při překonávání zranění a skloubení tréninkových a školních povinností prokázal cílevědomost a organizační talent, tedy vlastnosti, jež později naplno uplatnil v podnikání a vedení fotbalového klubu.



Sám sebe označil za průměrného studenta. Maturitu v roce 1983 však zvládl bez obtíží. Začal pracovat v mladoboleslavské automobilce a zároveň byl poloprofesionálním hráčem mladoboleslavského fotbalového klubu. V tehdejší době povinnou vojenskou službu absolvoval ve VTJ Klatovy. Od roku 1986 pracoval ve stavebnictví. Čtyři měsíce po listopadu 1989, který v Česku změnil politický režim a odstartoval nové ekonomické podmínky, začal ve stavebnictví podnikat na živnostenský list při stálém zaměstnání a v roce 1992 se společníkem založili firmu Gema MB a později v roce 1996 ještě Sparing MB. Obě tyto společnosti se významně podílely a podílí na rozvoji Mladé Boleslavi.

V roce 2001 vyslyšel výzvu mladoboleslavských radních a vstoupil do FK Mladá Boleslav se záměrem vyvést klub z existenční krize a sportovní průměrnosti. „Byla to obrovská výzva,“ popsal důvod, proč tehdy z radnice nahazenou rukavici zvedl.

V roce 2004 se svými spolupracovníky a pečlivě sestaveným bojovným mužstvem přivedl FK Mladá Boleslav poprvé v jeho více jak stoleté historii do nejvyšší tuzemské ligy a o dva roky později i do evropských pohárů. V té době už byl fotbalový klub ekonomicky stabilizovaný a nejen dospělé mužstvo, ale i mládežnická družstva využívaly materiálních a tréninkových podmínek na profesionální úrovni. Odměnou mu byly sportovní úspěchy v podobě umístění na předních příčkách v Gambrinus lize, čtyři postupy do evropských pohárů, senzační vítězství nad francouzským Olympique Marseille či italským Città di Palermo a v květnu 2011 zisk českého poháru, jedné ze dvou nejvýznamnějších trofejí v tuzemském fotbale.

Stejně jako úspěchů dospělého týmu si cení zdařilého působení mládežnických družstev v nejvyšších republikových soutěžích a založení fotbalové akademie při mladoboleslavské 9. ZŠ. Spolu s provozováním sportovního centra Sparing tak vytváří široké spektrum možností pro sportování dětí a mládeže, což se stalo jeho životním posláním.

Vlastní volný čas tráví také především sportovními aktivitami. Pokud nejedná sledovat fotbalová utkání FK Mladá Boleslav i cizích klubů, rád si zahraje tenis, zaběhá v přírodě nebo se projede na kole. Od roku 1985 je ženatý a nejen jeho manželka, ale i obě dcery sdílejí nadšení pro fotbal. Jinak to u Dufků ani není možné...

„Pracovitost, pokora, slušnost a selský rozum,“ vyjmenuje bez velkého rozmyšlení čtvero základních vlastností, které považuje za důležité pro život – svůj, svých spolupracovníků i každého ctižádostivého člověka.

Mgr. Petr Dostál

Mgr. Andrea Kroupová

Z řady dalších zajímavých absolventů Gymnázia Dr. Josefa Pekaře jsme pro vás dnes vybrali úspěšnou moderátorku, jejíž hlas jste mohli slyšet z vysílání hned několika rádií – v minulosti například rádio Triangl, Bonton, Černá Hora a v současnosti působí na rádiu Jizera. Jedná se o Mgr. Andreu Kroupovou. Vlastnosti, které vás na ní na první pohled zaujmou, jsou cílevědomost, nezávislost a snaha pomáhat potřebným.

Andrea se narodila 13. 12. 1978 v Mladé Boleslavi. První školní léta strávila na 5. Základní škole v Mladé Boleslavi, kde byla premiantkou. Díky tomu se na gymnázium dostala bez přijímaček. Její studijní výsledky zde byly spíše průměrné, ale jak sama říká: „Jedničky na vysvědčení nejsou podmínkou šťastného života.“, takže si svá středoškolská studia v prima kolektivu užívala a dodnes je považuje za nejkrásnější léta svého života. Mimo jiné si na mladoboleslavském gymnáziu vybudovala krásný vztah ke knihám a literatuře a to zejména díky své češtinářce Mgr. Yvonně Šindelkové. Navzdory tomu, že chodila na ekonomické zaměření, rozhodla se maturovat z humanitních předmětů a to z občanské výchovy a dějepisu. Dalšími oblíbenými předměty na střední škole byla matematika, tělocvik a psychologie. Pedagogickou fakultu Univerzity Hradec Králové studovala během zaměstnání.



Svou profesní kariéru odstartovala v rádiu Triangl a přes rádio Bonton se dostala až do rádia Černá Hora, které jí svým formátem velmi přirostlo k srdci. Nějakou dobu opustila prostor za mikrofonem a posunula se před něj, to když působila na tiskovém oddělení Lesů ČR. V současné době vysílá na mladoboleslavském rádiu Jizera. O své práci říká: „Je to práce, kterou musíte dělat ze srdce, protože zabere spoustu času a nevyděláváte statisíce.“

V současnosti také spolupracuje s SOS linkou důvěry v Mladé Boleslavi a externě vyučuje na SŠ Na Karmeli. Také každoročně pomáhá při organizování sbírek pro psi útulek v Lysé nad Labem.

I při svém pracovním vytížení si najde čas na své koníčky. Tím největším je labrador Matýsek. Ráda také běhá a hraje tenis. Nechybí téměř na žádném hokejovém utkání boleslavského týmu. Po náročném dni si nejlépe odpočine u dobré knihy. V budoucnu by ráda více působila v oboru psychologie, která je její velkou zálibou a výzvou. Sama sebe hodnotí jako aktivního, trochu náladového člověka, který má silnou vůli.

A její motto: „Člověk by neměl ustrnout na jednom místě. Jakmile dosáhne jednoho cíle, měl by si stanovit další. Když člověk chce, může dosáhnout čehokoliv“

Barbora Dvořáková, Anna Lhořanová, Jakub Štěpán
studenti semináře mediální výchovy

RNDr. Václav Petříček

Václav Petříček se narodil 29. prosince 1944 v Mladé Boleslavi. Dětství strávil v Kosmonosech, které se mu staly po celý další život velkým tématem a přestože bez nadsázky procestoval „velký kus“ světa, nikdy na své téměř rodné město nezapomněl a zůstal jeho velkým patriotem.

Po vzoru otce toužil stát se lékařem, a tak společně se sestrou doma operovali panenky. Otec jako chirurg velmi dobře znal i stinné stránky tohoto povolání, a tak Václavovi tuto cestu rozmluvil s odůvodněním, že by to nebylo dobré s ohledem na jeho citlivější povahu. Paradoxně si tak přes syna splnil sen, kdy jej navedl na cestu botanika, kterým se sám chtěl stát. U Petříčků pak zněly často názvy rostlin. Úsměvně pak vzpomíná na příhodu ze základní školy, kdy paní učitelka při výkladu o latině, coby mrtvém jazyku, uváděla jeho užití v odborné terminologii a při dotazu na latinský název rostliny nečekaně ukázala na Václava a ten po krátkém zaváhání odpověděl: „Plantago lanceolata“. Tímto si vysloužil respekt jednak u paní učitelky, jednak i u třídy.



Studium na gymnáziu díky nepříliš dobrému kádrovému profilu rodiny zprvu vypadalo nereálně, nicméně se Václav nakonec na Gymnázium v Mladé Boleslavi (tehdy „střední všeobecně vzdělávací školu“) v roce 1959 dostal. Patřil svými studijními výsledky – podle vlastního hodnocení – spíše k průměrným studentům, bez problému byla jeho oblíbená biologie a zeměpis. Byl prý často nepozorný a o některých hodinách se dokázal tak zasnít, že o hodině češtiny, vyrušen dotazem profesora, odpověděl v domněnku, že se jedná o matematiku: „ 2π “! Teprve o maturitě si uvědomil, že končí asi nejpůvabnější léta života. Mezi nezapomenutelné profesory na gymnáziu řadí mimo jiné třeba pány profesory ze „staré gardy“ Matěje Vozábu, Josefa Paříka a třídního Václava „Vencu“ Kadeřávka, ale i tehdy mladičkou Danu Kvasničkovou a Petra „Pěťu“ Čecha. Velmi si vážil Jaroslava Kováře, s kterým později spolupracoval v regionální vlastivědě.

Po maturitě v roce 1963 se stihl vyučit zahradníkem, ale pak si již splnil svůj sen a v roce 1969 absolvoval Přírodovědeckou fakultu UK, obor botanika. Následně pak v roce 1975 získal titul doktora přírodních věd.

Od roku 1969 pracoval jako odborný pracovník postupně ve Státním ústavu památkové péče a ochrany přírody, Českém ústavu ochrany přírody a v současnosti stále působí v Agentuře ochrany přírody a krajiny ČR, což je v podstatě stále jedno a totéž pracoviště, původně v rezortu kultury a potom životního prostředí. Jeho specializacemi byla postupně

vědecká koncepce chráněných území, péče o ně a nakonec aplikovaná ekologie krajiny, kterou také řadu let externě přednášel na „svě“ fakultě Karlovy univerzity. Atraktivní zaměstnání mu umožnilo být od jara do podzimu téměř denně v terénu, poznávat přírodní poklady celého státu a naplňovat svoji největší vášeň – cestování a poznávání. To nejnapínavější ho čekalo po roce 1989 při soustavném průzkumu a zjišťování ekologických škod v dříve nepřístupných vojenských prostorech Mladá a Ralsko, užívaných sovětskými okupačními vojsky. Zvláště v posledních letech výsledky své práce intenzivně publikuje ve vědeckých a odborných knihách a časopisech. Byl nebo je členem řady vědeckých a odborných společností, včetně mezinárodních, členem několika redakčních rad.

Věnoval se i výchově mládeže. Založil a po dvě desetiletí organizoval na zřícenině hradu Zvířetice studentské tábory ochrany přírody v rámci hnutí Brontosaurus, se silným podtextem romantiky. Po sametové revoluci se fyzicky vrátil z Prahy do Kosmonos a angažoval se v obecní politice – dodnes jako člen městského zastupitelstva – a zároveň i kulturním životě města. Činnost Muzejního spolku Kosmonos se svými akcemi také díky panu Petříčkovi zapsala do širokého povědomí občanů.

Od klukovských let cestoval. Počínaje do jeho zamilované rezervace Baby, pak Českého ráje a širšího Pojizeří. Zahraničí bylo až do šedesátých let pouze snem – snad kromě pár metrů do Polska po „stezce přátelství“ v Krkonoších. V průběhu druhé poloviny 60. let, díky určitému politickému uvolnění, vrcholícímu „Pražským jarem“, začal skutečně cestovat a podařilo se mu projet téměř celou Evropu, včetně té dosud málo dostupné - západní. Cestovatelská vášeň se ale mohla plně rozvinout až po roce 1989 a s neztenčenou silou pokračuje dodnes, tedy v seniorském věku. Na svých cestách se nezajímá pouze o rostliny, přírodu, ale snaží se zkoumat dopad vlivu člověka na krajinu, stejně ho zajímá historie a kulturní památky navštívených zemí. Pravidelně se vydává dvakrát do roka na zahraniční cesty, přičemž se snaží neopakovat místa pobytu. „Svět je přeci jenom velký“! Dnes má na kontě přes 80 zemí, které navštívil nebo i procestoval. Soustřeďuje se na „Starý svět“, kde jsou kořeny naší civilizace, silně se zajímá o sociální a kulturně religiozní problémy, především zemích afrického a eurasijského kontinentu, zvláště Předního Východu. Výčet zemí a zážitků, třeba zkrátkého pracovního pobytu v Japonsku, expedice po stopách slavného kosmonoského rodáka, cestovatele Antonína Steckera v Etiopii, složité cesty do země „barvy a úrodnosti cihly“ – Madagaskaru, kde se navíc nevyhnul tropické chorobě, nebo za nejpodivnější rostlinou světa – welvitschií podivnou na malém území vražedné africké pouště Namibu, by zabralo rozsahem celý tento medailon. O svých cestách dokáže velmi poutavě vyprávět, o čemž svědčí naplněné přednáškové sály.

Sám o sobě říká: „Podařilo se mi splnit prakticky všechny své životní sny, ať to bylo díky přízní osudu, mé vytrvalosti a nebo i určité dávce sobectví a umíněnosti vůči svým bližním při jejich prosazování.“

Mgr. Petr Dostál

Jaroslav Borovička

Absolvent VŠE v Praze, mezinárodní obchod, monetární ekonomie a bankovníctví, ČVUT v Praze, Fakulta jaderná a fyzikálně inženýrská, CERGE-EI, Karlova univerzita v Praze, dále absolvent doktorandského studia na University of Chicago a v současnosti Assistant Professor na katedře ekonomie New York University, to vše je Jaroslav Borovička, absolvent Gymnázia Dr. Pekaře v Mladé Boleslavi.



Jaroslav Borovička se narodil v roce 1978 v Mladé Boleslavi. Už od útlého mládí patřil mezi velmi nadané a cílevědomé studenty a jeho zájem se orientoval především na matematiku a fyziku. Po základní škole nastoupil na Gymnázium Dr. Josefa Pekaře, kde navštěvoval třídu vtzv. „matematické větví“. Při vzpomínce na gymnaziální léta si vybaví především náročné předměty a profesory, což okomentoval při besedě se studenty: „Bud'te rádi za každého drsného profesora.“ Mezi nezapomenutelné profesory řadí angličtináře Bohumila Šuráně, který svou metodou „cukru a biče“ vyvolával u svých studentů žaludeční nevolnosti, ale zpětně jej hodnotí, jako učitele, který mu usnadnil život s angličtinou, dalším nezapomenutelným jménem je třídní profesorka Jarmila Mulačová, jež kromě výuky matematiky pomohla vyřešit leckterý výchovný lapsus svých studentů. Během studia gymnázia si odskočil na roční studijní pobyt do sousedního Německa, což mu značně rozšířilo obzory.

Po maturitě v roce 1996 se rozhodl studovat na VŠE v Praze ekonomii, protože v té době to bylo velmi lákavé a všichni vzhlíželi k manažerům s velkým obdivem. Po dvou letech si připadal nevytížený, a tak nastoupil na další vysokou školu, tentokrát ČVUT v Praze. Během studii stihl ještě roční studijní pobyt v Anglii (University of Bristol), čtyři měsíce ve Švýcarsku (University of St. Gallen) a pět měsíců strávil opět studijně v Jižní Africe. Po absolvování obou vysokých škol přišlo rozhodování o další životní dráze. Náhoda tomu chtěla, že v Praze potkal svého spolužáka ze základní školy a z gymnázia, který mu dal tip na CERGE-EI v Praze, kde strávil dva roky a následoval studijní pobyt na jedné z nejprestižnějších univerzit v oboru ekonomie ve světě - University of Chicago, kde své doktorandské studium dokončil v roce 2012.

Ve své akademické kariéře pak pokračuje na katedře ekonomie New York University. Zhruba třetinu svého pracovního času věnuje přednáškám pro studenty inženýrského, magisterského a doktorandského studia (makroekonomie, finanční trhy, chování ekonomických systémů v globálním měřítku...), zbylé dvě třetiny svého času pak věnuje vědecké činnosti – výzkumu, matematickému modelování, psaní odborných článků... To je svět, kde je doma.

Manželka působí v současnosti také na Univerzitě v NY a jejím oborem je také ekonomie, tak si často „berou práci domů“. Ve volném čase rád navštěvuje hory a běhá, což na Manhattanu údajně není problém, protože NY je velmi přátelský pro běžce a cyklisty. V roce 2006 dokázal absolvovat Pražský maratón v čase 3:22:26.

Jaroslav Borovička je při své skromnosti nositelem několika domácích a mezinárodních ocenění, z nichž jmenujme třeba Cenu nadace Josefa Hlávky pro vynikající studenty (2004), ocenění za nejlepší diplomovou práci České vysoké učení technické v Praze (2004), Olga Radzyner Award, Oesterreichische Nationalbank, Vídeň (2006), nebo Leeovy ceny pro nejlepší zkoušky v makroekonomii a ekonometrii (2007, 2008)...

„Člověk by si měl vážit kvalitního studia a kvalitních profesorů, to je to nejdůležitější, co můžete dostat. Čím víc se budete snažit, tím větší šance máte potkávat lidi, kteří Vás dokáží obohatit.“

Mgr. Petr Dostál

Blanka Žižková

Mezi další velmi zajímavé osobnosti z řad absolventů Gymnázia Dr. Josefa Pekaře se právem řadí herečka, režisérka a především ředitelka a zakládající umělecká ředitelka divadla The Wilma Theater ve Philadelphii. Toto divadlo si díky ní a díky jejímu manželovi získalo velké renomé, o čemž svědčí celá řada ocenění a velký divácký zájem publika. Sama režírovala přes 60 divadelních her a muzikálů z různých koutů světa. To vše je Blanka Žižková.

Blanka Žižková, rozená Vaničková vyrůstala ve velmi kulturním prostředí a už od mala se u ní projevovaly sklony k herectví. Jak maminka, tak otec ji podporovali v jejích zálibách, a tak hrála na klavír, recitovala, tančila, režírovala ... Všichni vzpomínají, jak v mateřské školce uspořádala své první divadelní představení, pro tentokrát v loutkové podobě, a sklídila velký aplaus jak od dětí, tak i od paní učitelek.



Své zájmy dále rozvíjela nejen na základní škole, ale také na gymnáziu. Její záběr byl opravdu široký a přestože by se dalo předpokládat, že se orientovala především na umělecké oblasti, nebylo tomu tak. Velmi jí bavila matematika a dodnes vzpomíná na nezapomenutelné hodiny profesorky PhDr. Evy Peškové.

Po absolvování maturitní zkoušky chtěla studovat DAMU a snažila se úspěšně složit přijímací zkoušky. U nich dle zúčastněných patřila mezi nejlepší, ovšem nebyla ke studiu přijata. Jejím snem však divadlo zůstalo dále.

Politická situace v tehdejší Československu však velmi významně vstoupila do jejího profesního i osobního života. Její otec vstoupil v roce 1967 do KSČ pln očekávání a nadějí stejně tak jako mnoho dalších lidí v té době. Nesouhlas s invazí "bratrských" armád vedl k tomu, že byl ze strany vyloučen. Svým způsobem se podobně vedlo i Blance. Pokud by chtěla pokračovat v dosavadní práci (vzdělávání dětí ve věku šesti až devíti let), musela by se stát členkou strany, což bylo proti jejímu přesvědčení. Přes práci v pekárně se tak dostala až k práci uklízečky v univerzitní knihovně v sekci "zakázaných" knih, které ve svém volném čase doslova hltala. V té době již se svým budoucím manželem Jiřím Žižkou působili v undergroundových divadelních společnostech, které byly neustále z oficiálních míst potírány.

To vše společně surčitou souhrou náhod vedlo v roce 1976 ke společnému rozhodnutí uprchnout z tehdejšího Československa do západního Německa. Přes všechna úskalí a nebezpečí se vše podařilo. Nebezpečnější to bylo o to více, že Blanka byla v té době již těhotná. V Německu se vzali a zároveň se tam také narodil syn Kryštof. Přišlo také rozhodnutí pokračovat v cestě dál, a tak se v roce 1977 dostávají do Philadelphie. Začátky nebyly rozhodně lehké, ale s odstupem času toto zásadní rozhodnutí Blanka komentuje: “Byla to docela šťastná volba.”

Začátky v divadelní branži byly nelehké, nicméně si v divadle velmi záhy získali své publikum. Díky divadelnímu zpracování „Farmy zvířat“ od George Orwela v roce 1979 si získalo divadlo The Wilma Theater respekt, uznání a „co je nejdůležitější, své diváky. Postupně se stali známí po celé Americe, což dokládá úspěch divadelní hry“ 1984“ opět od George Orwela, kterou uvedli v roce 1986.

V roce 1996 se jim povedlo otevřít dokonce novou budovu divadla a z regionálního divadla vytvořili instituci respektovanou v celých státech. Blanka režisovala více než 60 divadelních her a muzikálů. Měla také tu čest řídit Rosemary Harris a Johna Cullumu v „Arielu Dorfman's The Other Side“ na MTC. Pro Akademii pěvecké umění režisovala operu „Kát'a Kabanová“ Leoše Janáčka. Spolupracovala s mnoha významnými dramatiky, včetně Toma Stopparda, Lindy Griffiths, Polly Pen a dalšími. V jejím divadle byla také uvedena hra Václava Havla „Odcházení“ a nutno podotknout, že pan prezident po shlednutí označil její nastudování za jedno z nejlepších.

V roce 2011 obdržela velmi prestižní divadelní ocenění Fichandler Zeldu cenu. Tuto cenu udělují umělci ředitelé divadel a významní choreografové, kteří vybírají ze svého středu vynikající ředitele nebo choreografy divadel v USA.

V současnosti je Blanka Žižková opět v plné práci a má mnoho plánů. Organizuje semináře pro herce, cestuje po různých zemích světa a hledá nové zajímavé dramatiky, které pak uvádí ve „svém“ divadle.

Pokud má ve svém diáři volnou chvíli, ráda si zahraje svůj oblíbený tenis. Každý rok si také najde čas, aby se alespoň na jeden týden podívala do své rodné vlasti.

Přejeme paní Blance do další práce mnoho elánu a doufejme, že se třeba někdy s její divadelní prací setkáme i v Mladé Boleslavi, jejím rodném městě.

Mgr. Petr Dostál

Ivana Ulmanová

Mezi další zajímavé osobnosti zřad absolventů Gymnázia Dr. Josefa Pekaře se právem řadí žena, jež se dokázala prosadit v na první pohled ryze mužském oboru. Je to ředitelka společnosti a předsedkyně představenstva společnosti Automotodrom Brno a.s., který se také díky ní řadí mezi nejlépe hodnocené okruhy v seriál mistrovství světa Moto GP a superbiků. Žena, která má ráda výzvy a která před žádnou z nich neuhne. To vše je Ivana Ulmanová.

Ivana Ulmanová se narodila v Praze 1.zářím roku 1962, ovšem dětství prožila v Lysé nad Labem, kde také absolvovala základní školu. Později byla přijata ke studiu na gymnázium do Mladé Boleslavi. Už tehdy se začalo ukazovat, že se jedná o cílevědomou a nekompromisní osobnost. Na studium vzpomíná velmi ráda. Jejím třídním byl profesor Zdeněk Louženský a ač byla dle svých slov humanitně zaměřena, vybavuje si často a ráda hodiny matematiky s panem profesorem Josefem Dubským.

Po maturitě se rozhodla studovat Pedagogickou fakultu Univerzity Karlovy a probacím ruský jazyk a psychologie. Po absolvování v roce 1985 si ještě dodatečně dostudovala v roce 1995 obor anglický jazyk.

Po ukončení vysoké školy se přestěhovala do Brna, kde se provdala a kde žije dodnes. Po jednoleté praxi v cestovním ruchu se věnovala učitelství. Práce mezi dětmi ji bavila, ale postupem času si začala uvědomovat, že to není přesně to, co by v životě měla dělat. V roce 1997 se stala asistentkou v developerské firmě, což pro ni byla výzva. Asistentka podle jejích slov musí umět a zvládat téměř vše – od práce u počítače, přes tlumočení až k bilancování ekonomické situace. Tato náročná práce ji bavila. To ještě netušila, že velmi záhy dostane další životní výzvu.



Když firma Karla Abrahama koupila v roce 2006 většinový podíl akcií brněnského okruhu, byla jí nabídnuta pozice předsedkyně představenstva Automotodromu Brno a.s. Jak sama říká: „Byla jsem ve správný čas na správném místě.“ Nabízené šance se chopila s vervou, přestože její začátky v čistě mužském oboru nebyly zcela jednoduché. Postupem času si vybojovala respekt široké motoristické veřejnosti. Sama říká, že klíčem k úspěchu je slušnost a dobrá komunikace. Jako ředitelka si stanovila jednoznačný cíl a sice obnovit fungování okruhu a vrátit ho do bezpečného provozuschopného stavu tak, aby se na něm mohly konat světové akce. Hlavně díky obrovské vůli a obdivuhodné cílevědomosti se jí společně s jejím týmem podařilo tento cíl splnit, o čemž se můžeme každý rok přesvědčovat. V roce 2007 získal dokonce Masarykův okruh cenu za nejlépe zvládnutou „Velkou cenu“.

Její práce vyžaduje nasazení sedm dní v týdnu po celý rok, neboť nepřipravuje pouze závody, ale také zajišťuje provozuschopnost okruhu a získává finanční zdroje pro okruh. Brněnský automotodrom je zařazen do mezinárodního seriálu mistrovství světa silničních motocyklů, a tak Ivana Ulmanová cestuje na všechny další velké ceny MS. Při těchto cestách se dostane do exotických destinací, kde se pohybuje v zákulisí závodů a pravidelně se stýká s řediteli ostatních závodních okruhů, aby si vyměnili zkušenosti a vzájemně se inspirovali. Ivaniným velkým snem je dostat na okruh i závody F1, v tom jí však brání nedostatečné zajištění služeb ve městě a okolí.

Ve svém práci nabitém rozvrhu si vždy najde čas na své zájmy, mezi které patří hlavně sport (obzvláště badminton a běhání), cestování a četba. Také ráda poslouchá klasickou hudbu a potěší ji návštěva baletu. Přesto všechno je pro ni dle jejích vlastních slov práce „největším koníčkem.“ I její rodina s ní sdílí nadšení pro automobilový sport – dcera pracovala jako koordinátorka Moto GP a syn je traťovým komisařem.

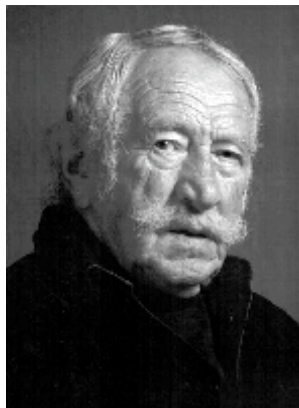
Rada, kterou paní ředitelka dala studentům závěrem besedy, je: „*Hlavně se nebojte, snažte se o věci zajímat. Nikdy nevíte, kdy a kde je budete potřebovat. Zajímejte se i o to, jak se šroubuje žárovka nebo vyměňuje kolo. Hleďte nové věci. Jeďte na zkušenou do zahraničí, protože je třeba na život pohledět i z jiného úhlu pohledu.*“

Petr Mareš, Jakub Růžička a Sabina Voplakalová – 8.0

František Segert

František Segert se narodil 25.října 1930 v Mladé Boleslavi, ovšem své dětství prožil v nedaleké Dobrovinci, kde jeho otec působil jako hospodářský správce, pod nějž spadalo několik okolních dvorů. Dětství, přestože doba byla více než dramatická, prožil se svými dvěma sestrami téměř idylicky. Jeho vlohly pro výtvarné umění se začaly projevovat velmi záhy, a tak už od pěti let velmi dobře maloval. V Dobrovinci také navštěvoval základní školu.

Do primy gymnázia v Mladé Boleslavi nastupoval ještě za války. Tehdejší gymnázium nesídlilo v Palackého ulici, jak je známe dnes, ale studenti navštěvovali budovu na Komenského náměstí. Prima byla, jak František Segert upřesňuje, jediným ročníkem během studií, kdy měl vyznamenání. Byl ve třídě tím, kdo je běžně označován jako „šášek třídy“, nejen že nikdy nezkalil žádnou legraci, ale většinou ji také inicioval. Později se musel rozhodnout, zda bude pokračovat ve studiu v klasické, nebo technické větvi gymnázia. Na popud profesora gymnázia akademického malíře Bedřicha Mudrocha se rozhodl pro technickou větev. Během studií jej ovlivnila, kromě profesora Mudrocha, celá řada profesorů, mezi nimiž velmi rád vzpomíná na třídního profesora Paříka, dále profesora Šimona s velkými nároky na znalosti chemie, profesora Bednáře, Vozábu, Jiráka a další. Studia na gymnáziu pro něj nebyla jednoduchá, neboť po roce 1948 byl jeho otec „na hodinu“ vyhozen z práce, a aby toho nebylo málo, přidaly se zdravotní problémy, díky nimž studia přerušil a maturitu si dodělal později, než jeho spolužáci.



Ač neměl ještě maturitu, podařilo se mu na rok dostat na Akademii výtvarných umění v Praze k profesoru Nejedlému jako hospitant. Zasluhu na tom měl také falešný posudek, a tak se dalo očekávat, co bude dál. Tehdy již maloval kulisy pro mladoboleslavské divadlo, kde vytvořil i s pozdější tvorbou na 56 dekorací.

Následoval povolávací rozkaz, a tak, díky svému původu politicky nespolehlivý, pracoval čtyři roky na různých stavbách po republice coby člen pomocné technického praporu (proslulé PTP). I tehdy se přes nepřízeň osudu snažil tvořit.

Tento nezdolný elán a touha tvořit přinesly ovoce v podobě možnosti studia na Akademii muzických umění obor jevištní výtvarník. Po absolutoriu v roce 1958 se z něj stal především divadelní výtvarník a nastoupil angažmá v divadle v Karlových Varech.

V roce 1964 se společně se sochařem Adolfem Havelkou zúčastnil v italském Arezzu Světové soutěže medailérů a za návrh medaile „KOMEDIE DELL'ARTE“ získal jednu z hlavních cen.

Velká příležitost se rýsovala v roce 1966, kdy se objevila možnost získat stálé angažmá v Národním divadle v Praze. Na zkoušku vytvořil scénu a kostýmy pro představení Zmoudření dona Quijota a v roce 1968 kostýmy pro představení Šumař na střeše. Srpen 1968 však ukončil pro politicky nespolehlivého Františka Segerta tyto námluvy.

Působil tedy v divadlech v Karlových Varech, Novém Jičíně, Mostě, externě spolupracoval s mnoha dalšími českými i slovenskými divadly včetně Národního divadla. Pro divadla vytvořil stovky návrhů kostýmů, na 160 výprav a desítky plakátů. Vedle toho se věnoval volné malbě, grafice, navrhl řadu realizovaných mozaik a tapisérií.

Umění se stalo osudem i pro jeho děti, kdy syn Michal navazuje na otce ve výtvarném umění, dcera Lenka Tomsová je literárně činná a dcera Magdalena Hrozinková zastává funkci vedoucí francouzské redakce Českého rozhlasu v Praze.

V podstatě celý svůj život má spjatý s Boleslavskem, které je mu na oplátku stálou inspirací. S jeho díly se můžete také setkat v Muzeu Mladoboleslavska, pro které také tvoří cyklus portrétů osobností regionu, jež v současnosti čítá více než 50 portrétů. Impuls k této ojedinělé akci daly panu Segertovi velké příznivkyne umění Dagmar a Ivona Tláskalovy, bez nichž by tento cyklus nevznikl.

Popřejme Františku Segertovi mnoho zdraví a elánu do další tvorby, neboť jak sám říká: „Miluji rovinu a vysoké nebe. Bez malování nemůžu být. To by bylo neštěstí.“

Mgr. Petr Dostál

Seznam autorů:

Adam Kubín	1.C
Anna Kubátová	8.o
Barbora Rygerová	6.o
Dominika Muschaliková	7.o
František Kopřiva	2.B
Jan Zelený	2.C
Jana Převrátilová	3.o
Jiří Kozmér	7.o
Kateřina Mališová	2.B
Lukáš Pulec	4.B
Magdaléna Jirounková	7.o
Lukáš Michal	2.A
Petra Niklová	8.o
Štěpánka Smutná	1.A
Tereza Bečvaříková	3.o
Tereza Staňková	7.o
Ondřej Brych	4.C
Tereza Černá	4.C
Anežka Novotná	4.C
Monika Picková	4.C
Barbora Dvořáková	4.C
Anna Lhořanová	4.B
Jakub Štěpán	4.B
Petr Mareš	8.o
Jakub Růžička	8.o
Sabina Voplakalová	8. O
Mgr. Petr Dostál	

Seznam autorů ilustrací

Kateřina Andělová	4.O
Miroslav Heršálek	1.B
Natálie Hrabánková	3.O
Amanda Hu Yuan Yuan	2.C
Anna Karhanová	1.O
Anna Kozmérová	3.O
Tereza Kreidlová	1.B
Jaroslav Martínek	1.A
Jana Převrátilová	3.O
Jan Pekař	3.O
Martina Richterová	1.A
Kateřina Škodová	1.A
Vávrová Sára	3.O
Filip Vlček	3.O
Tomáš Zima	3.O

Studentská tvorba

Almanach mladé tvorby

10. ročník

Ilustrace:

studenti výtvarného oddělení Petra Hoška a Jarmily Novákové

Vydalo:

Gymnázium Dr. Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi,

předmětová komise českého jazyka

Tento almanach vznikl s přispěním Společnosti přátel Gymnázia Dr. J. Pekaře



ALMANACH
2013